

71

పక్షుల గూళ్లు

పక్షులు! తమ అద్భుతమైన రంగులతో మన కళ్లను అబ్బురపరుస్తాయి! తమ పాటలతో మనల్ని ఉత్సాహపరుస్తాయి! వాటి గూళ్లు ఎంతో అందంగా ఉంటాయి!

చాలా పక్షులు గూళ్లలో నివసించవు. ముఖ్యంగా పిల్లల కోసం వాటిని తయారు చేస్తాయి. అవి గూటిలో గుడ్లు పెట్టి, పొదుగుతాయి. అక్కడ పిల్లలకు ఆహారం ఇస్తాయి. పిల్లలు ఎగరగలిగేంత వరకు గూడులోనే ఉంటాయి. అప్పుడు మొత్తం కుటుంబం ఎగిరిపోతుంది.

కొన్ని పక్షులు ఒకసారి కట్టిన గూటిని మళ్లీ సంవత్సరం ఉపయోగిస్తాయి. కానీ కాకి లాగా చాలా పక్షులు ప్రతిసారీ కొత్త గూటిని కడతాయి. అందుకే ముక్కులలో పుల్లలతో కాకులు తరచు కనబడతాయి. భద్రత కోసం చెట్టుపై వీలైనంత ఎత్తులో, గిన్నె ఆకారపు గూళ్లను అవి కడతాయి.

అన్ని పక్షుల గూళ్లు గిన్నె ఆకారంలో ఉండవని మీకు తెలుసా? అనేక రకాల గూళ్లు ఉన్నాయి. కొన్ని కుట్టినవి, కొన్ని అల్లినవి. కొన్ని కేవలం నేలలో తవ్వినవి!

ఆకులపోతడు తన గూడును కుడుతుంది. రెండు వేలాడుతున్న ఆకులకు రంధ్రాలు చేసి, వాటిని నారతో కలిపి కుడుతుంది. చుట్టూ ఉన్న ఆకులతో ఈ గూడు కలిసిపోతుంది. దాని పక్క నుంచి నడిచినా మనకి అనుమానం రాదు!

గిజిగాడు తన గూడును ఎలా తయారు చేస్తుంది? ఒక కొమ్మ కొన వద్ద బలమైన ముడి వేస్తుంది. తరవాత అది మరిన్ని పీచులతో ఒక పెద్ద బంతిని అల్లుతుంది. పూర్తయిన గూడు తలకిందులుగా ఉన్న కుండలా కనిపిస్తుంది. దాని పొడపైన మెడ కిందకి వేలాడుతుంది, అందువల్ల వేటాడే జంతువులు లోపలికి వెళ్లలేవు.

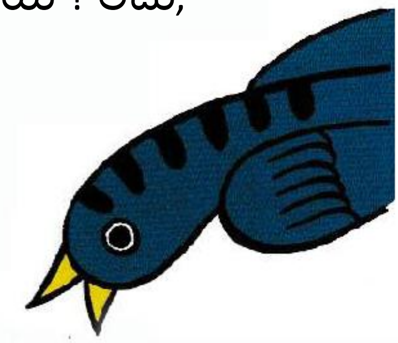

వడ్రంగిపిట్ట, కొమ్ముకసిరి వంటి కొన్ని పక్షులు చెట్ల తొర్రలను గూళ్లుగా ఉపయోగిస్తాయి. కొమ్ముకసిరి! ఎప్పుడైనా దానిని చూశారా? దాని తలపై పెద్ద, నారింజ రంగు టోపీ, పొడపైన, నారింజ రంగు ముక్కు ఉంటాయి. అది ఎగిరినప్పుడు, దాని రెక్కలు పెద్ద శబ్దం చేస్తాయి. చూడటానికి ఎంతో బాగుంటుంది!

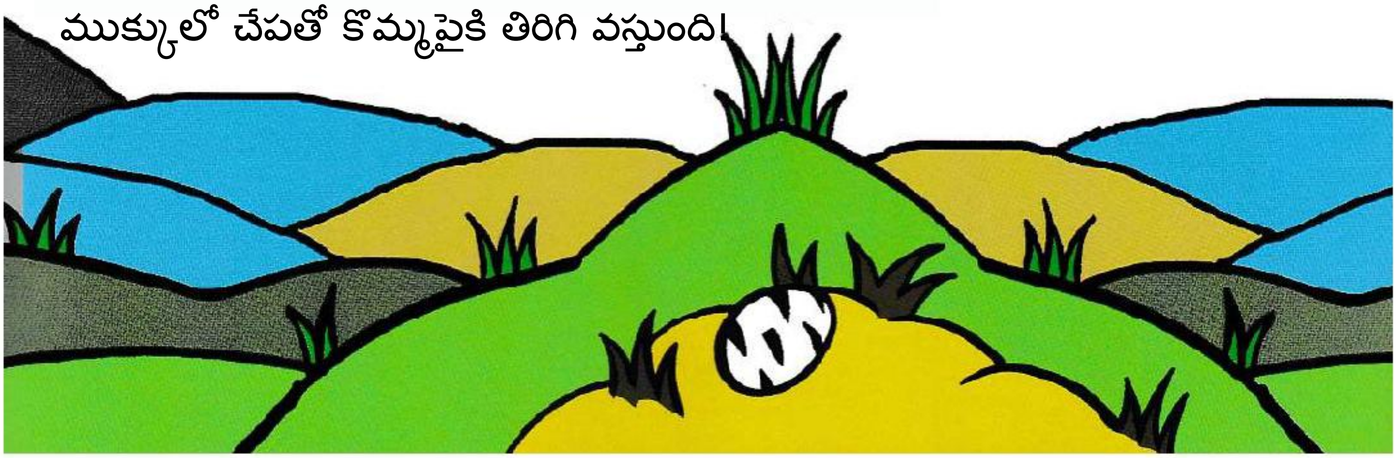

తల్లి కొమ్ముకసిరి గుడ్లు పెట్టడానికి సిద్ధంగా ఉన్నప్పుడు, అది చెట్టు తొర్ర లోపలికి వెళుతుంది. గాలి, ఆహారం కోసం ఒక చిన్న కంత వదిలి మిగిలినదంతా తండ్రి పక్షి పూడ్చివేస్తుంది. లోపలే ఉంటూ పిల్లలను తల్లి పెంచుతుంది. కొంత కాలానికి ఆహారం తీసుకురావడంలో తండ్రికి సహాయం చేయడానికి తల్లి బయటకు వచ్చినప్పుడు, గూడులోని చెత్తను ఉపయోగించి గోడను పిల్లలు తిరిగి నిర్మిస్తాయి. ఏమి చేయాలో వాటికి ఎలాగో తెలుస్తుంది!

అన్ని పక్షులు తమ సొంత గూళ్లు తయారు చేసుకుంటాయా? లేదు, కోకిల లాగా కొన్ని పక్షులు ఇతర పక్షుల గూళ్లలో గుడ్లు పెడతాయి. కొన్ని నేలపై కూడా గుడ్లు పెడతాయి!

అన్నింటికంటే అద్భుతమైన పక్షులలో ఒకటైన లకుముకి పిట్ట నేలమీద గూడు కడుతుంది. లకుముకి పిట్ట చేపలు పడుతున్నప్పుడు చూశారా? కిందికి ఉన్న ఒక కొమ్మపై కూర్చుని, నీటిలోకి చూస్తూ ఉంటుంది. ఉన్నట్టుండి నీటిలోకి దూకి, మీరు, "ఒకటి, రెండు, మూడు!" అనే లోపు దాని ముక్కులో చేపతో కొమ్మపైకి తిరిగి వస్తుంది!

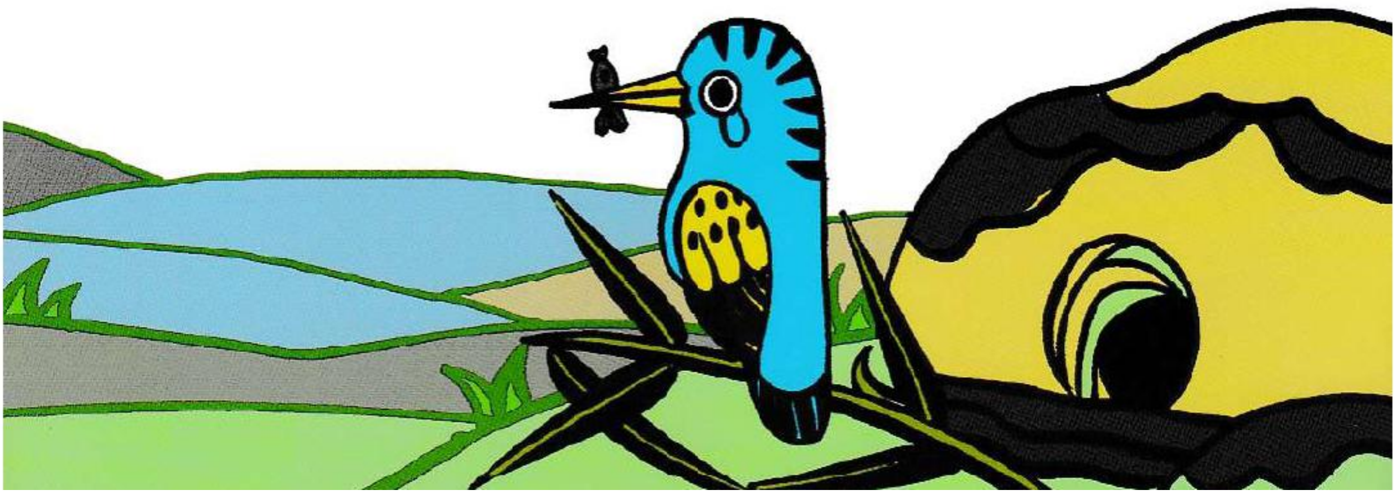

గుడ్లు పెట్టే సమయంలో లకుముకి పిట్ట చెరువు దగ్గర ఇసుకలో సొరంగం లాగా తవ్వుతుంది. గుడ్లు పెట్టిన తరవాత, వాటిని పొదగటంలో ఆడ పక్షికి మగ లకుముకి పిట్ట సహాయం చేస్తుంది. గుడ్లు పొదిగిన తరవాత తల్లిదండ్రులు ఇద్దరూ వంతులవారీగా పిల్లలకు ఆహారం తీసుకువస్తాయి. నాలుగు నెలలు ఈ విధంగా తల్లిదండ్రులు శ్రమిస్తాయి!

చాలా, చాలా ఆకర్షణీయమైన పక్షులు ఉన్నాయి. నిశ్శబ్దంగా ఉండి గమనిస్తే, వాటి గురించి మనం చాలా నేర్చుకోవచ్చు.

మీ దగ్గర ఏ పక్షులు నివసిస్తాయి?

© Katha Jharna 2008

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

72

నేను ఎవరు?

అనేక రకాలుగా వచ్చే పండుని
ఆకుపచ్చ, పసుపు, లేదా ఎరుపు, లావు లేదా సన్నం,
తక్షణ చిరుతిండి కోసం తొక్క తీయండి,
విటమిన్లతో నిండి తియ్యగా ఉంటాను.

ఆకుపచ్చ గోలీలు, అందమైన గాజు గోలీలు
తీగల మీద గుత్తులుగా వేలాడుతూ ఉంటాను!

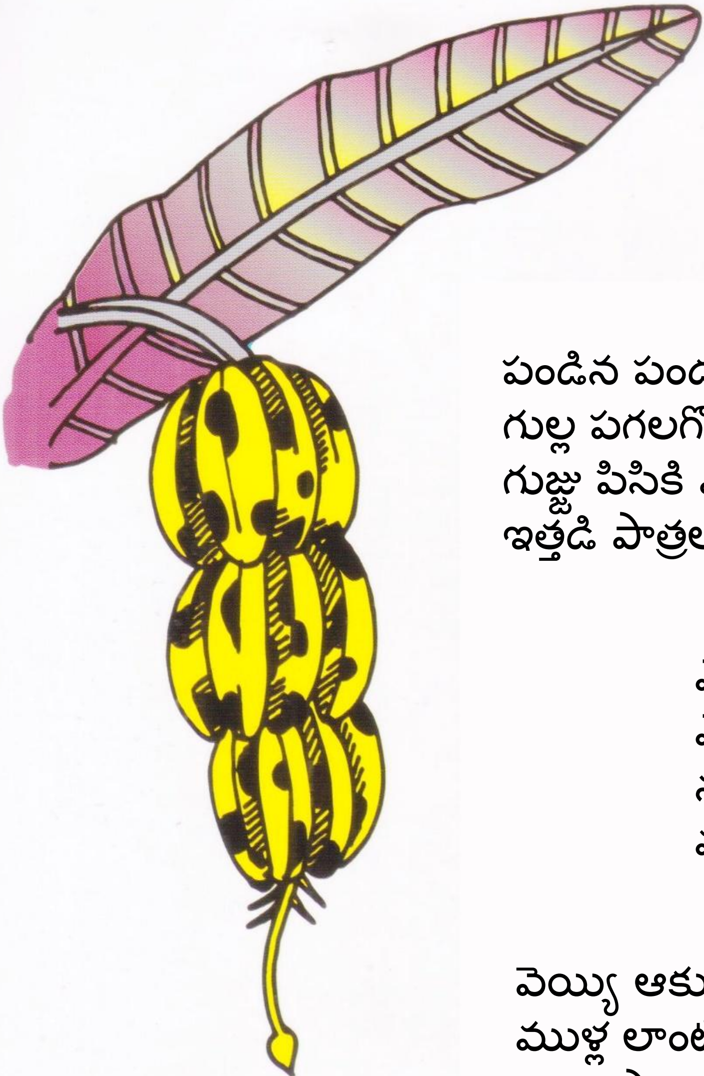
మీ నాలుకను ఊదా రంగుకి మారుస్తాను
పళ్లను నీలం రంగులోకి మారుస్తాను!
చెట్టు మీద ముదురు నీలంలో మెరుస్తూ ఉంటాను
ఎన్నో ఆరోగ్య ప్రయోజనాలను అందిస్తాను.

మందపాటి తోలు ఉన్న బంతిని
రసం నిండిన అరలు ఉంటాయి
వాటిని ఒక్కొక్కటిగా తినండి,
లేదా రెండు చెక్కలుగా కోసి
పోషకాల రసాన్ని పిండండి.

పిల్లలు వాటిని చెట్టు నుండి కోస్తారు
చిలుకలు వాటిని ఇష్టంగా తింటాయి
గట్టిగా ఉండే ఎన్నో విత్తనాలు
ఆకుపచ్చ లేదా పసుపు పచ్చరంగు, నా వాసన ఎంతో బాగు

పెద్ద బంతి లాగానూ, కోడి గుడ్డు ఆకారంలోనూ ఉంటాను
ఆకుపచ్చ, నల్లని రంగులలో ఉంటాను
సగానికి కోస్తే ఎర్రని ముఖంలో నల్ల మచ్చలు
సన్నని ముక్క తింటే వేసవిలో ఎంతో హాయి

అందమైన గుండ్రని పండుని
ఎరుపు, ఆకుపచ్చ రంగులలో ఉంటాను
కశ్మీర్, సిమ్లాలో పెరుగుతాను
లోపలి తెల్లటి కండ ఎంతో తియ్యన

పండిన పండు పుల్లగా ఉంటుంది
గుల్ల పగలగొట్టి, గింజ వేరు చెయ్యండి
గుజ్జు పిసికి వంటలో ఉపయోగించండి
ఇత్తడి పాత్రలను మెరిపించండి

ఎరుపు లేదా పసుపు పచ్చ పండ్ల గుత్తులు
ఎండినప్పుడు చర్మం ముడతలు, ముడతలు
నమిలి తింటే ఎంతో తియ్యన
మధ్యలో గట్టి గింజ, జాగ్రత్త అన్నా!

వెయ్యి ఆకుపచ్చ కళ్లపై కిరీటంలా తొడిమ
ముళ్ల లాంటి కవచం
జిగట పాలు, పీలికల మధ్య
స్వర్గాన్ని తలపించే తియ్యటి తొనలు!

ఆకుపచ్చ, మెత్తని అతుకుల తోలు
నల్లటి, పూసలను దాచిన
తెల్లటి, తియ్యటి గుజ్జు

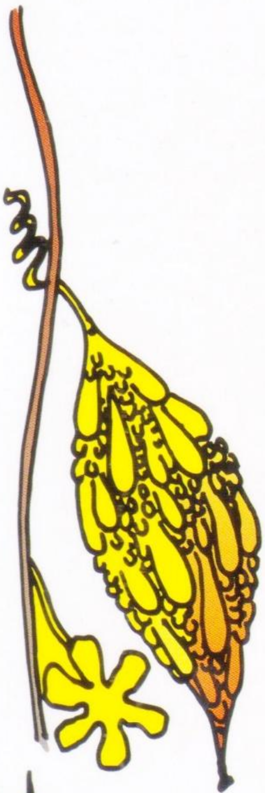
ఎర్రటి పెట్టెలో
పసుపు పచ్చ గదులు
విలువైన రత్నాల పూసలు

ద్రాక్ష, నారింజ, సీతాఫలం, నల్ల నేరేడు, ఖర్జూరం,
పుచ్చకాయ, జామ, యాపిల్, పనస, చింతపండు,
అనాస, అరటి, దానిమ్మ

మీ వేలు ఆకారంలో
ఆకుపచ్చగా, పొడవుగా ఉంటాను
అడ్డంగా కోస్తే ఐదు గదుల ముత్యాల పెట్టె
వండితే రుచికరమైన కూరతో విందు అవుతాను

నారింజ రంగు
శంఖాకారం -
నేలలో పెరుగుతాను
మీ కంటి చూపును పెంచుతాను

గుండ్రంగా, ఆకుపచ్చగా ఉంటాను
ఆకులతో నిండి ఉంటాను
కోసి, ఉడకేసి కూర చేయండి
లేదా పచ్చిగా సలాడ్‌లా తినండి

ముళ్లు ఉండే కొమ్మలు
తెలుపు, ఆకుపచ్చ లేదా ఊదా రంగు కాయలు
కోడిగుడ్డు ఆకారం
కిరీటం లాంటి తొడిమ

నన్ను కోస్తే
మిమ్మల్ని ఏడిపిస్తాను

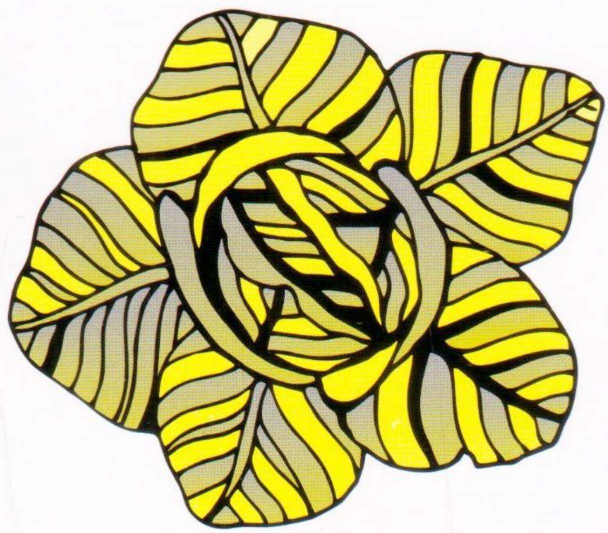
ఆకుపచ్చ మొక్కల మడి
కొన్ని ఆకులను కోసి, కడగండి
రుచికరమైన, ఆరోగ్యకరమైన కూర చేయండి
ఆకులు మళ్లీ పెరిగే వరకు వేచి ఉండండి

నక్షత్రాల లాంటి తెల్లని పువ్వులు
మెలితిరిగే సున్నితమైన తీగలు
పందిరి నుండి వేలాడే
పొడవైన, మెలికలు తిరిగే పాములు!

నా ఆకులు ఏనుగు చెవుల లాంటివి
నా దుంపలు కుండల లాంటివి
అవి మట్టిలో దాక్కుంటాయి
మట్టి రంగులో ఉంటాయి

పొడవాటి గదిలో
ఆకుపచ్చ పూసల బారు

ఆకుపచ్చగా, చాలా చేదుగా ఉంటాను
కానీ మందు బిళ్లని కాదు
పిల్లలు నా నుండి పారిపోతారు
కానీ ఆహారంగా నేను పరిపూర్ణం

నేల మీద పాకే తీగ, పసుపుపచ్చ పువ్వులు
పుచ్చకాయంత పెరుగుతాను
కానీ, బూడిద రంగులో ఉంటాను
రుచిగా లేకపోవచ్చు, కానీ మీ ఆరోగ్యానికి మంచిదానిని

పాలకూర, పొట్లకాయ, వంకాయ, బూడిద గుమ్మడి, బెండకాయ, క్యాబేజీ, కంద, క్యారెట్, ఉల్లిపాయ, బఠాణీలు, కాకరకాయ

© Katha Jharna 2008

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

మాట్లాడని వక్త

ముల్లా నస్రుద్దీన్ తెలివైన వ్యక్తి. ఆయన మంచి వక్త కూడా. ప్రజలను నవ్వించగలడు, ఆలోచింపజేయగలడు.

ఒకసారి ఒక సమావేశంలో మాట్లాడమని ఆయనని అడిగారు. వెళ్లాలని ఆయనకి లేదు. ప్రజలతో కలవాలని లేదు. చివరకు, సమావేశానికి వెళ్లడానికి ఒప్పుకున్నాడు, కానీ మాట్లాడకుండా ఉండటానికి ఉపాయం ఆలోచించాడు.

ఆ రోజు రానే వచ్చింది. సమావేశ స్థలానికి ముల్లా వెళ్లాడు. ఆయన నిలబడి, "నేను ఏమి చెప్పబోతున్నానో మీ అందరికీ తెలుసా?" అని అడిగాడు.

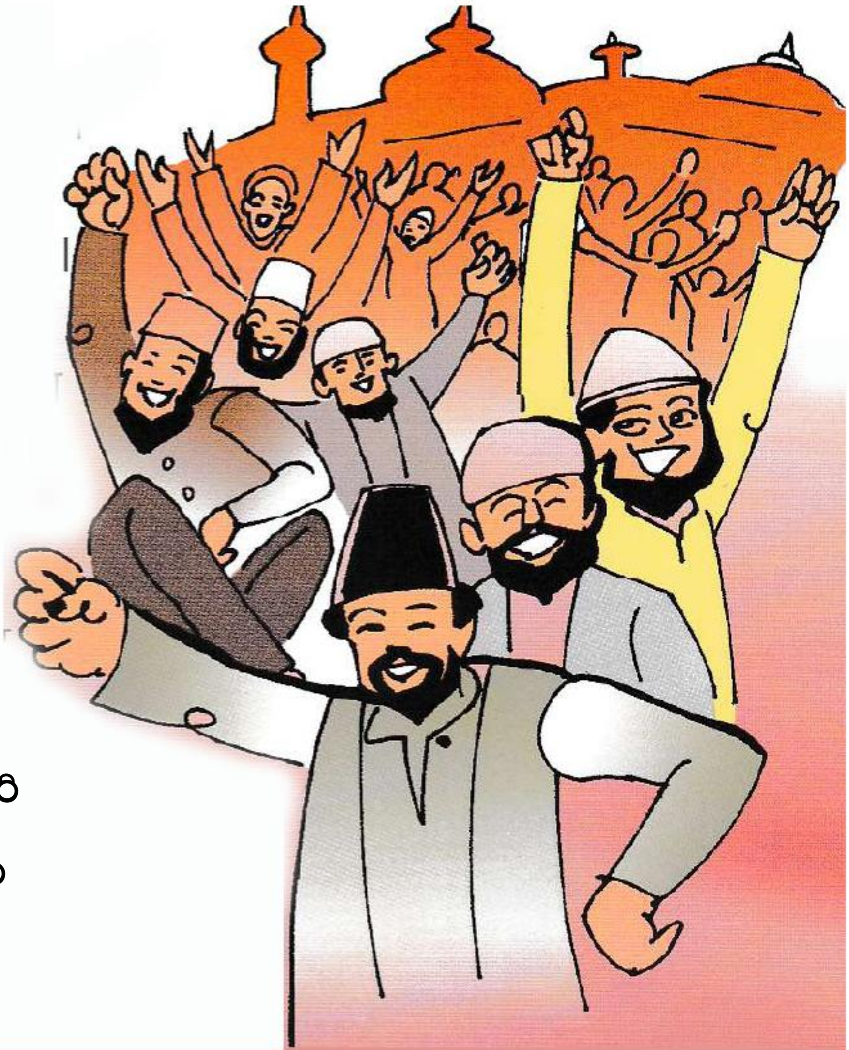
"నాకు తెలియదు... నాకు తెలియదు," అని అక్కడి వాళ్లు అన్నారు. దాంతో ముల్లాకు కోపం వచ్చింది. "ఏమీ తెలియని వాళ్లతో మాట్లాడటానికి నేను సిద్ధంగా లేను!" అంటూ ఇంటికి బయలుదేరాడు.

శ్రోతలు కలవరపడ్డారు. వాళ్లలో కొందరు ముల్లా నస్రుద్దీన్ వెంట పరిగెత్తారు. "మమ్మల్ని క్షమించు!" అని వాళ్లు వేడుకున్నారు. తదుపరి సమావేశానికి అతన్ని ఆహ్వానించారు. వెళ్లడానికి ముల్లా ఒప్పుకున్నాడు.

ముల్లాకి కోపం తెప్పించకూడదని ప్రజలు అనుకున్నారు. వాళ్లంతా ఒక ఆలోచన చేశారు.

సమావేశం మొదలయ్యింది. మళ్లీ ముల్లా, "నేను ఏమి చెప్పబోతున్నానో మీకు తెలుసా?" అని అడిగాడు. ఈసారి అందరూ, "నాకు తెలుసు! నాకు తెలుసు!" అంటూ అరిచారు.

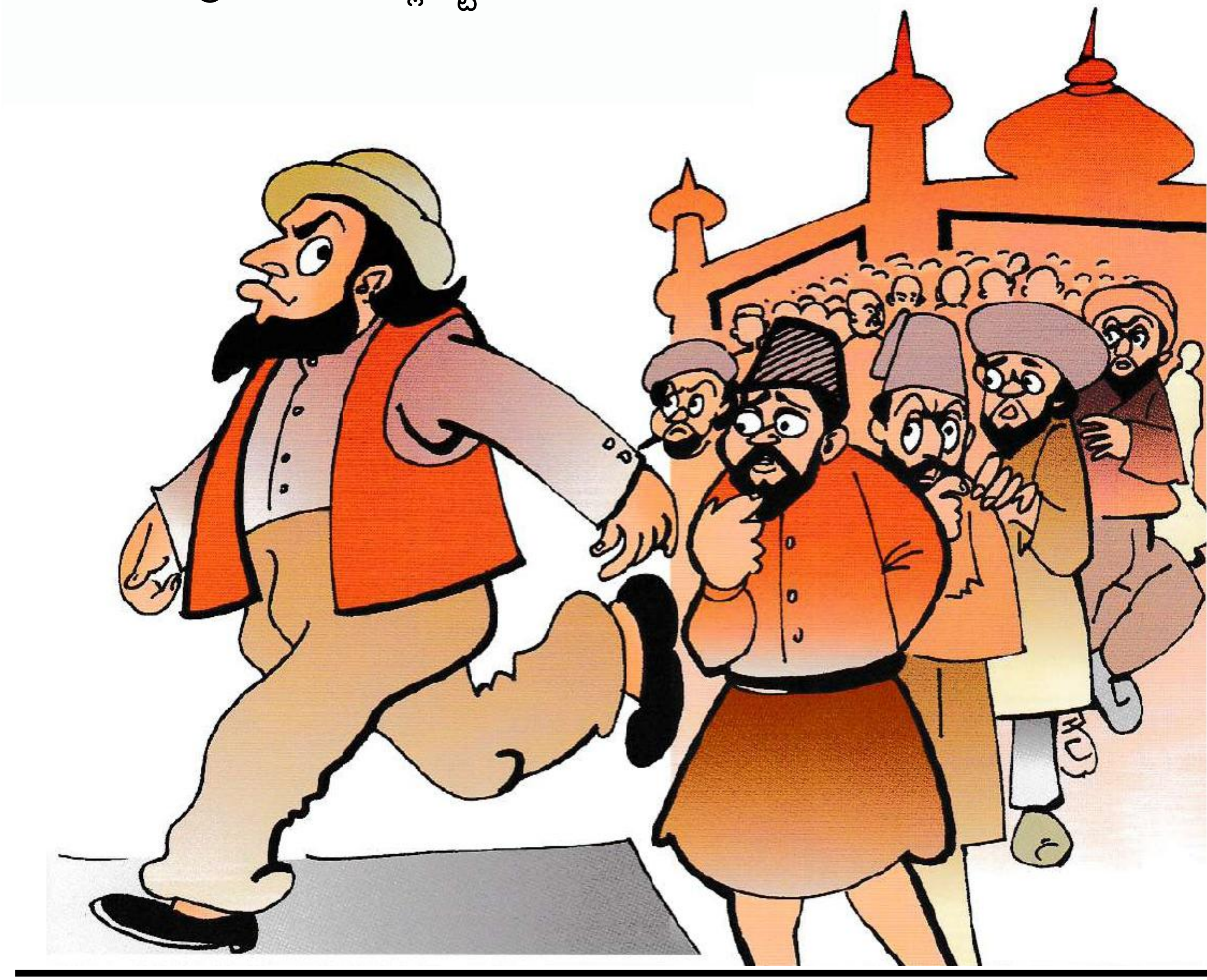
"మీకు ఇప్పటికే తెలిసిన దాని గురించి నేను ఎందుకు మాట్లాడాలి?" అని ముల్లా అడిగాడు. అలా అని అతను ఇంటికి వెళ్లిపోయాడు.

ఎంత నిరాశ! అక్కడ ఉన్న ప్రజలు ఈసారి ఏమి చేయాలో చర్చించుకున్నారు. "ముల్లాను అర్థం చేసుకున్నాం!" అని ఒకరితో ఒకరు చెప్పుకున్నారు. వాళ్లు ఒక కొత్త ప్రణాళిక వేసుకున్నారు.

తదుపరి సమావేశం ప్రారంభమైంది. "నేను ఏమి చెప్పబోతున్నానో మీకు తెలుసా?" అని ముల్లా అడిగాడు. సగం మంది ప్రజలు, "మాకు తెలుసు! మాకు తెలుసు!" అని అన్నారు. మిగిలిన సగం మంది, "మాకు తెలియదు! మాకు తెలియదు!" అన్నారు.

"సరే, అయితే! తెలియని వాళ్లకి తెలిసిన వాళ్లు చెప్పాలి!" అని చెప్పి ముల్లా నస్రుద్దీన్ వెళ్లిపోయాడు.

ప్రజలు నోరు వెళ్లబెట్టారు!

© Katha Jharna 2008

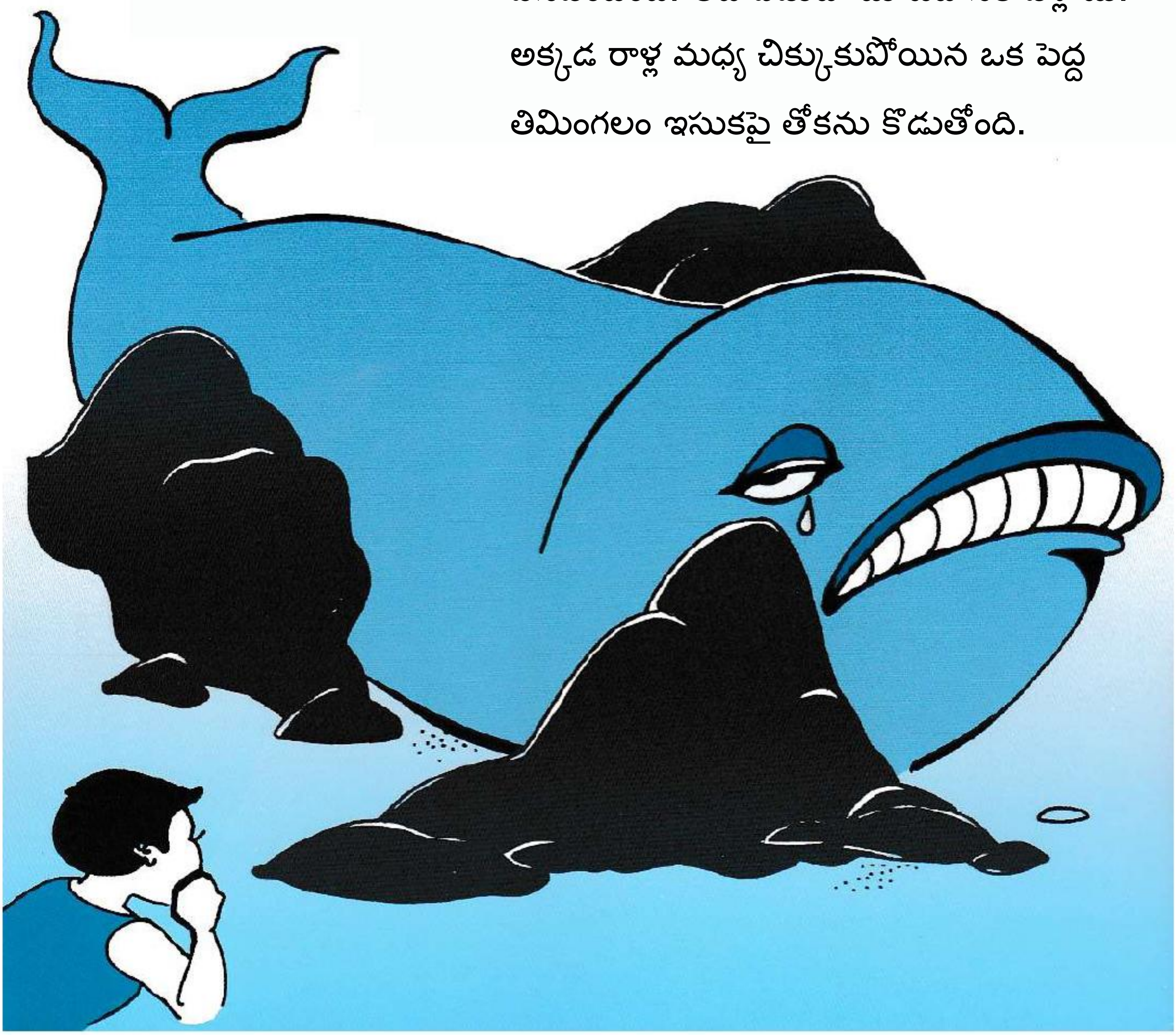
P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Telugu K. Suresh
Artist Uma Krishnaswamy

యుకియో, తిమింగలం

యుకియో ఒక జాలరి కొడుకు. అమ్మ, నాన్నలతో కలిసి అతను సముద్ర తీరంలో ఉండేవాడు. ఇంటి పనులు లేదా బడి పనులు లేనప్పుడు, తీరం దగ్గరి రాతి కొలనులను అన్వేషించడానికి ఇష్టపడేవాడు. అక్కడ అతను నక్షత్ర చేపలు, పీతలు, కొన్నిసార్లు సముద్ర స్పాంజ్‌లను కూడా చూసేవాడు.

ఒక రోజు యుకియోకి ఒక వింత శబ్దం వినిపించింది. అది ఏమిటో చూడటానికి వెళ్లాడు. అక్కడ రాళ్ల మధ్య చిక్కుకుపోయిన ఒక పెద్ద తిమింగలం ఇసుకపై తోకను కొడుతోంది.

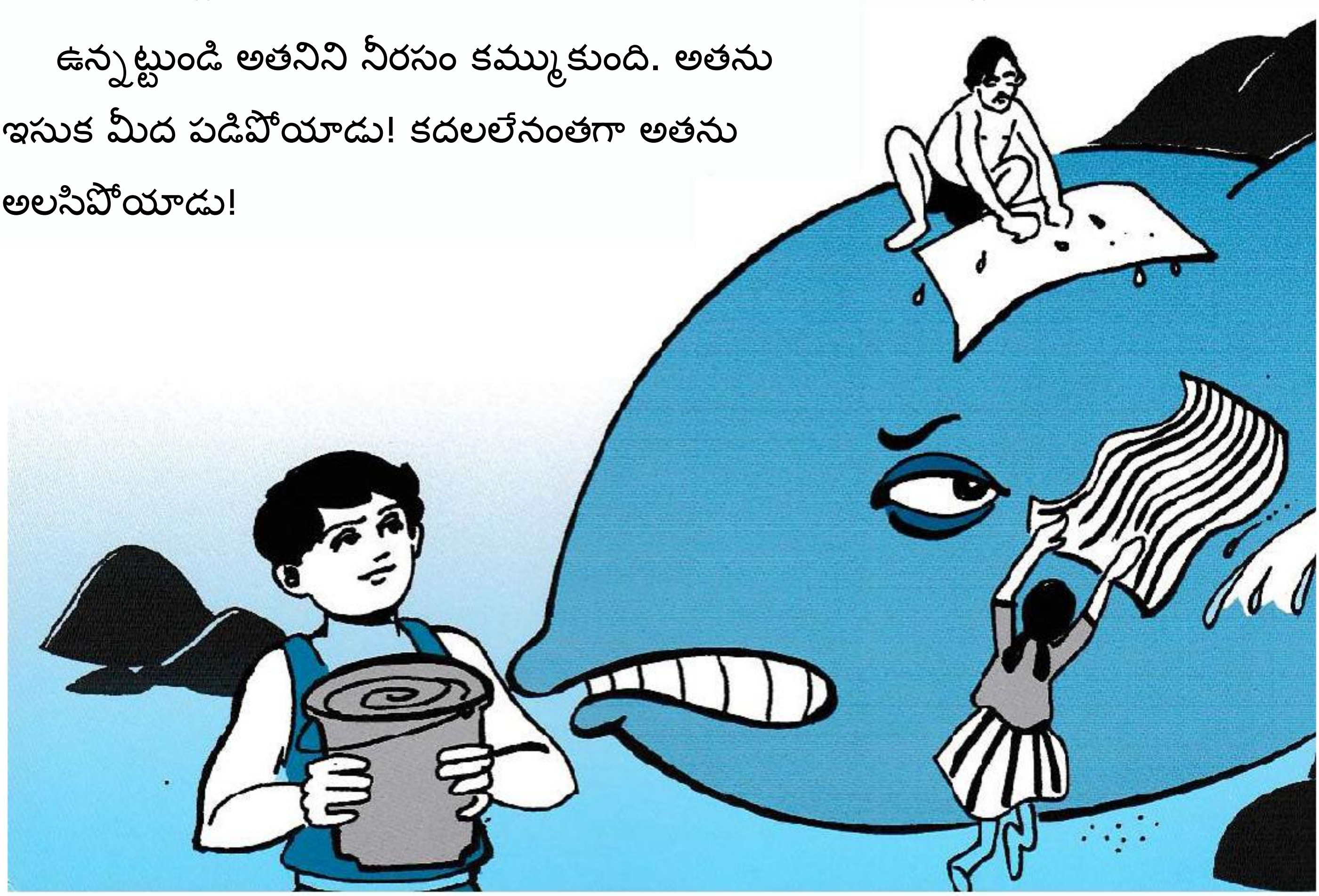
"పాపం, తిమింగలం! నీళ్లు లేకుండా నువ్వు జీవించలేవు!" అన్నాడు యుకియో. అతను ఒక్క క్షణం ఆలోచించాడు. తరవాత, "నీకు సహాయం చేస్తాను!" అని అతను అన్నాడు.

ఒక బక్కెట్టు పట్టుకుని సముద్రంలోకి పరిగెత్తాడు యుకియో. దానిని నీటితో నింపి తిమింగలం వద్దకు తిరిగి పరిగెత్తాడు. అతను జాగ్రత్తగా తిమింగలం తలపై నీళ్లు పోశాడు. అతను మళ్లీ బక్కెట్టు నిండా నీళ్లు తెచ్చి తిమింగలం వీపు మీద పోశాడు. మళ్లీ పాత్రను నింపి తిమింగలం తోకపై నీళ్లు పోశాడు.

తిమింగలంతో, "నువ్వు పెద్దదానివి. అయితే ఏమిటి? నీకు వెయ్యి బకెట్ల నీళ్లు తెస్తాను!" అని అన్నాడు యుకియో.

అతను సముద్రంలోకి తిరిగి పరిగెత్తాడు. అతను పాత్రను నింపి మళ్లీ పరిగెత్తాడు. "తోకకు మూడు బకెట్లు! వీపుకి నాలుగు బకెట్లు! తలకు ఐదు బకెట్లు!" అంటూ లెక్కపెడుతూ, యుకియో నీళ్లు పోస్తున్నాడు. అయినప్పటికీ, తిమింగలం చర్మంలోని కొన్ని భాగాలు ఎండిపోతున్నాయి. యుకియో పరిగెత్తీ, పరిగెత్తీ నీళ్లు పోస్తూనే ఉన్నాడు.

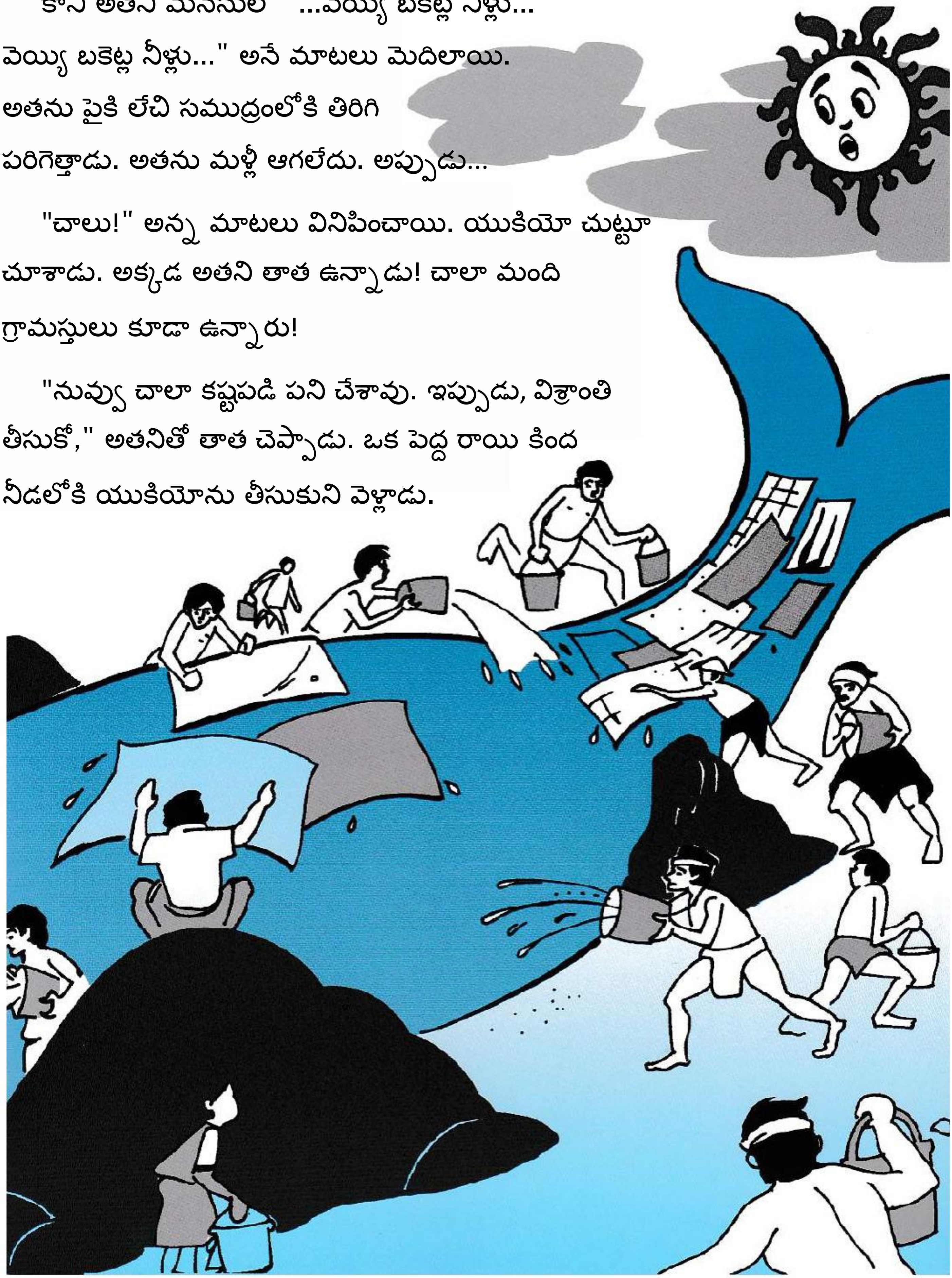
ఉన్నట్టుండి అతనిని నీరసం కమ్ముకుంది. అతను ఇసుక మీద పడిపోయాడు! కదలలేనంతగా అతను అలసిపోయాడు!

కానీ అతని మనసులో "...వెయ్యి బకెట్ల నీళ్లు... వెయ్యి బకెట్ల నీళ్లు..." అనే మాటలు మెదిలాయి. అతను పైకి లేచి సముద్రంలోకి తిరిగి పరిగెత్తాడు. అతను మళ్లీ ఆగలేదు. అప్పుడు...

"చాలు!" అన్న మాటలు వినిపించాయి. యుకియో చుట్టూ చూశాడు. అక్కడ అతని తాత ఉన్నాడు! చాలా మంది గ్రామస్తులు కూడా ఉన్నారు!

"నువ్వు చాలా కష్టపడి పని చేశావు. ఇప్పుడు, విశ్రాంతి తీసుకో," అతనితో తాత చెప్పాడు. ఒక పెద్ద రాయి కింద నీడలోకి యుకియోను తీసుకుని వెళ్లాడు.

గ్రామస్థులు అందరూ పాత్రలు, తువ్వాళ్లు తీసుకుని వచ్చారు. తమ పాత్రలతో నీళ్లు తెచ్చి తిమింగలం మీద పోశారు. తువ్వాళ్లను తడిపి దాని వీపుపై పరిచారు. చివరికి తిమింగలం అంతా తడిగా అయ్యింది. కానీ గ్రామస్తులు ఆగలేదు. వాళ్లు సముద్రపు పోటు వచ్చే వరకు పని చేస్తూనే ఉన్నారు.

ఇప్పుడు అలలు తిమింగలం తోకను తాకుతున్నాయి. దాని శరీరం కొద్దికొద్దిగా ఇసుక పైన పైకి లేచింది. చివరికి, ఒక పెద్ద అల లోపలికి దూసుకుని వచ్చింది. అది తిమింగలాన్ని రాళ్లపైకి ఎత్తి సముద్రంలోకి తీసుకుని వెళ్లింది.

ప్రజలు సంతోషంతో చప్పట్లు చరిచారు. తిమింగలం ఈదుకుంటూ దూరంగా వెళ్లడం వాళ్లు చూశారు. తరవాత తమ వస్తువులను తీసుకుని నవ్వుతూ, మాట్లాడుకుంటూ ఇంటికి తిరిగి వెళ్లసాగారు. మరి యుకియో? తాత చేతుల్లో అతను గాఢ నిద్రలో ఉన్నాడు.

"వెయ్యి బకెట్ల నీళ్లు" అనే జపనీస్ కథ ఆధారంగా.

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

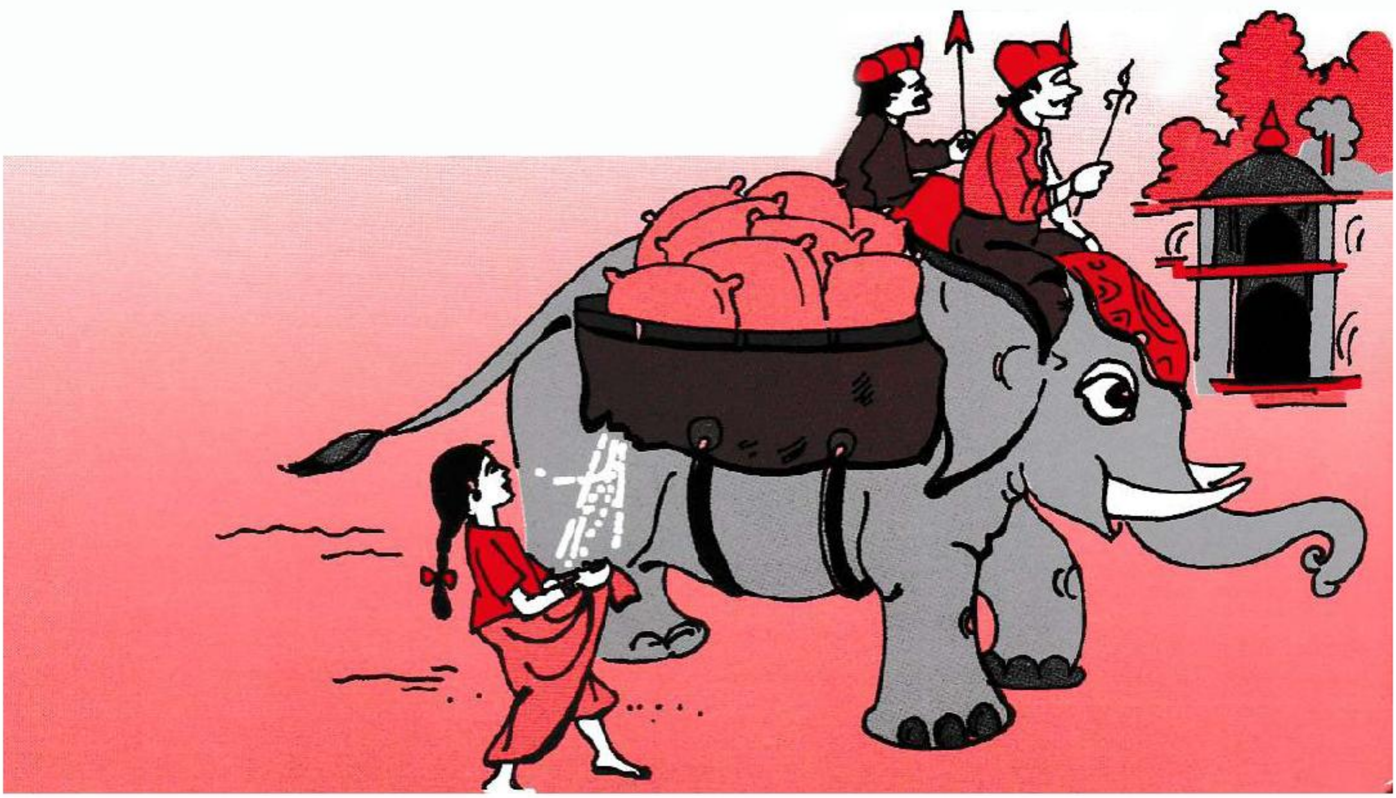
ఒక బియ్యం గింజ

ఒకప్పుడు సంతోషకరమైన, సంపన్న రాజ్యం ఉండేది. దాని నేలలు సారవంతమైనవి, పంటలు బాగా పండేవి. రాజ్యంలోని సరస్సులు, నదులు స్వచ్ఛమైన నీటితో నిండి ఉండేవి. ప్రతి సంవత్సరం ధాన్యాన్ని ప్రజలు సమృద్ధిగా పండించేవాళ్లు.

ఆచారం ప్రకారం, అదనపు బియ్యాన్ని రాజు గిడ్డంగులలో నిల్వ చేసేవాళ్లు. చాలా సంవత్సరాలు పంటలు బాగుండటంతో బియ్యం నిల్వలు బాగా పెరిగిపోయాయి. గిడ్డంగులు అన్నీ దాదాపు నిండిపోయాయి.

కానీ ఒక సంవత్సరం వానలు పడలేదు. దాంతో కరువు దాపురించింది. "గిడ్డంగులను తెరిచి నిల్వ చేసిన బియ్యాన్ని ప్రజలకు ఇచ్చే సమయం ఇది," అని రాజుతో మంత్రులు అన్నారు.

కానీ రాజు అందుకు నిరాకరించాడు! "నేను బియ్యం ఇస్తే నా అతిథులకు ఆహారం ఎలా పెట్టాలి?" అని అతను అడిగాడు. దాంతో ప్రజలు ఆకలితో అలమటించసాగారు.

ఒక రోజు ముఖ్యమైన సందర్శకులు రాజును చూడటానికి వచ్చారు. ఒక విందు ఏర్పాటు చేశారు. రాజభవనానికి బియ్యం బస్తాలను ఏనుగులు తీసుకుని వెళుతున్నాయి.

ఏనుగుల ఊరేగింపును రాధ అనే అమ్మాయి చూస్తోంది. నేలపైకి పడుతున్న బియ్యం ధారను ఆమె గమనించింది. ఒక బుట్టకి రంధ్రం ఉంది! చిందుతున్న బియ్యాన్ని తన లంగాలో పట్టుకోవడానికి రాధ పరిగెత్తింది. ఏనుగుల పక్కన నడుస్తూ, పడిపోతున్న గింజలను పట్టుకుంది.

ఊరేగింపు రాజభవనానికి చేరుకుంది. అక్కడ, కాపలాదారులు, "నీకు ఈ బియ్యం ఎక్కడ దొరికింది? దీనిని ఏమి చేస్తావు?" అని రాధని అడిగారు.

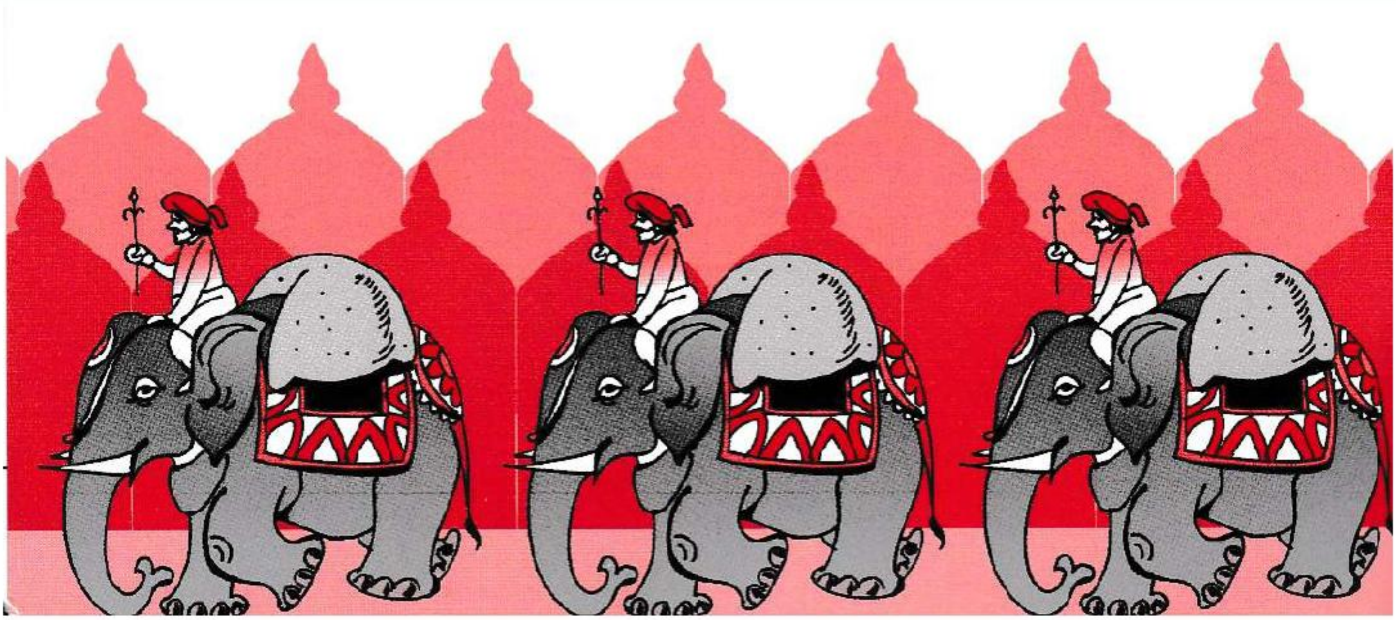
"ఒక బుట్ట నుండి బియ్యం కారుతోంది. దీనిని రాజుకు ఇస్తాను," ఆమె వాళ్లతో చెప్పింది.

రాజుకు సమాచారం అందింది. "ఆ చిన్న అమ్మాయి నిజాయితీపరురాలు. ఆమెను నా దగ్గరకు తీసుకుని రండి!" అని రాజు అన్నాడు. కాపలాదారులు అలాగే చేశారు.

రాధతో, "చిన్నా, నువ్వు నిజాయితీగా ప్రవర్తించావు. నీకు బహుమతి ఇస్తాను. నువ్వు ఏది అడిగినా ఇస్తాను!" అని రాజు అన్నాడు.

"నేను బహుమతి కోసం రాలేదు. కానీ మీరు ఇవ్వాలని అనుకుంటే, దయచేసి ఒక్క బియ్యం గింజ ఇవ్వండి!" అని రాధ చెప్పింది.

ఆమె వైపు చూస్తూ, "కానీ నేను రాజుని! నీకు మంచి బహుమతి ఇవ్వాలి. ఒక్క బియ్యం గింజ సరిపోదు!" అని రాజు అన్నాడు.

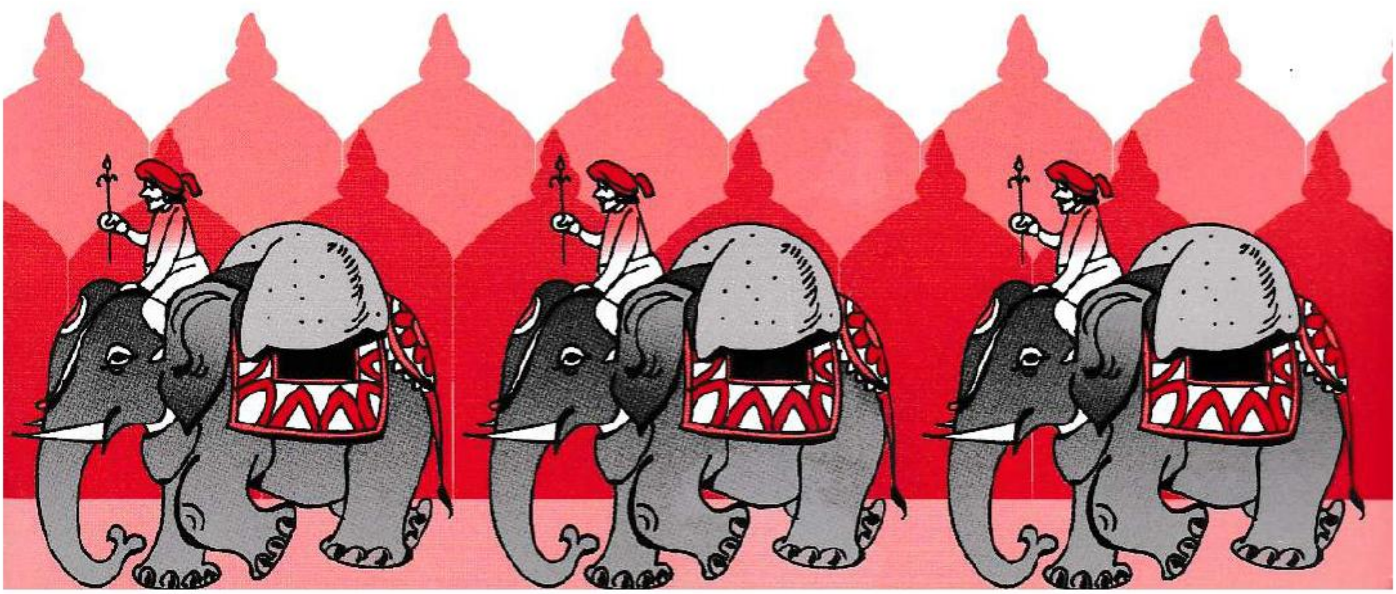
"అయితే ముప్పై రోజులపాటు బియ్యం ఇస్తారా? ఈ రోజు ఒక బియ్యపు గింజ ఇవ్వండి. రేపు, రెండు గింజలు ఇవ్వాలి. ఆ తరవాత రోజు నాలుగు గింజలు. ప్రతిరోజూ మునుపటి రోజు కంటే రెట్టింపు ఇవ్వాలి."

"నీకు కావలసింది అంతేనా? మళ్లీ ఆలోచించుకో," అని రాజు అన్నాడు. అంతే చాలు అని రాధ చెప్పింది. 'ఈ చిన్న బహుమతి ఇవ్వటం కష్టం కాదు,' అని రాజు అనుకున్నాడు. "నిన్ను అభినందిస్తున్నాను!" రాధతో చెప్పాడు.

ఆ రోజు, రాధ తన ఒక బియ్యపు గింజను ఇంటికి తీసుకుని వెళ్లింది. మరుసటి రోజు, రెండు గింజలు తన ఇంటికి తీసుకుని వెళ్లింది. ఆ తరవాత రోజు, నాలుగు గింజలు ఇచ్చారు. పదవ రోజు, 512 బియ్యం గింజలు ఇచ్చారు. అంటే షుమారుగా ఒక పిడికెడు బియ్యం.

పదహారవ రోజు, రాధకి రెండు బుట్టల బియ్యం అందింది. వీటిలో 32,768 గింజలు ఉన్నాయి. ఆ రోజు, 'ఇంత ఇవ్వాల్సి వస్తుందని ఊహించలేదు!' రాజు తనలో తాను అనుకున్నాడు. ఇరవై నాలుగవ రోజు, రాధకి 83,88,608 గింజలు ఉన్న ఎనిమిది బుట్టల బియ్యం అందింది.

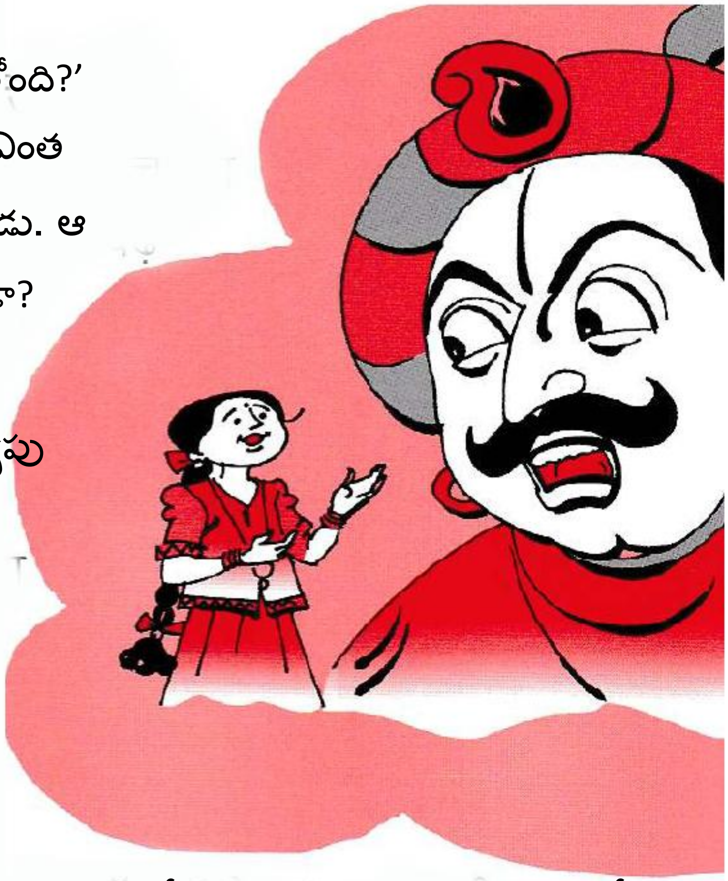
ఇరవై ఏడవ రోజు, ఆమెకు అరవై నాలుగు బుట్టల బియ్యం అందింది. వీటిని ముప్పై రెండు ఏనుగుల వీపులపై తీసుకువచ్చారు. వాటిలో 6,71,08,864 గింజలు ఉన్నాయి.

‘బియ్యం సంఖ్య ఇంతగా ఎలా పెరుగుతోంది?’ అని రాజు ఆందోళన చెందాడు. అతను ఇంకా ఎంత ఇవ్వాల్సి వస్తుంది? కానీ అతను మాట ఇచ్చాడు. ఆ చిన్న అమ్మాయి లాగా నిజాయితీగా ఉండలేడా?

ముప్పైవ రోజు వచ్చింది. రెండు వందల యాభై ఆరు ఏనుగులు 53,68,70,912 బియ్యపు గింజలను రాధ ఇంటికి తీసుకుని వెళ్లాయి.

ఇప్పుడు రాజు ధాన్యాగారాలు ఖాళీ అయ్యాయి! అతను రాధని రాజభవనానికి పిలిపించి, "ఇంత బియ్యంతో ఏం చేస్తావు?" అని అడిగాడు.

రాధ ఇలా జవాబు ఇచ్చింది, "ఆకలితో ఉన్నవారికి - మీకు కూడా ఇస్తాను, రాజా! కానీ ఇక నుండి, మీకు అవసరమైనంత బియ్యం మాత్రమే ఉంచుకోండి. అలా చేస్తానని మాట ఇస్తారా?"

రాజు గర్వం తగ్గింది! "అలాగే చేస్తాను," అని అతను మాట ఇచ్చాడు.

రాధకి మొత్తం ఎంత బియ్యం వచ్చింది? 107,37,41,823 గింజలు!

దీనిని మీరే సరిచూసుకోవచ్చు. క్యాలెండర్‌లో 30 రోజులు ఉన్న నెల పేజీని తీసుకోండి. నెలలో మొదటి రోజు గడిలో 1 అని రాయండి. రెండవ రోజు గడిలో 2 గింజలు అని రాయండి. తరవాతి గడిలో, 4 రాయండి. ప్రతి రోజు రాధకి ఎన్ని గింజలు వచ్చాయో లెక్కించి గడులను పూరించండి.

అన్ని గడులలోని సంఖ్యలను కలిపితే, రాజు నుండి రాధకి ఎన్ని గింజలు వచ్చాయో మీకు తెలుస్తుంది.

భారతీయ జానపద కథ

© Katha Jharna 2008 | **Publisher** Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati | V. Vijayakanthi | **Telugu** K. Suresh

L. S. Saraswathi | S. Rajalakshmi | **Artist** Uma Krishnaswamy

మాయా గులకరాయి

ఒకప్పుడు ఒక పిల్ల ఎలుగుబంటి తన అమ్మానాన్నలతో అడవిలో నివసించేది. ఆడుకోటానికి నదికి వెళ్లడం ఆ చిన్న ఎలుగుబంటి ఇష్టపడేది. దారిలో విత్తనాలు, ఈకలు, రాళ్లు, అందమైన గులకరాళ్లు వంటి ఎంతో ఆసక్తికరమైన వస్తువులను అది చూసేది.

ఆ చిన్న ఎలుగుబంటికి గులకరాళ్లు చాలా ఇష్టమైనవి. చాలా గులకరాళ్లను అది సేకరించింది!

ఒక రోజు, సూర్యకాంతిలో ఎర్రగా మెరిసే ఒక గులకరాయి ఆ చిన్న ఎలుగుబంటికి దొరికింది. భలే! దానిని తీసుకుని నడవసాగింది. అకస్మాత్తుగా సూర్యుడిని మబ్బులు కప్పేశాయి. చినుకులు పడుతున్నాయి. దారి బురదగా మారింది. ‘వర్షం ఆగిపోతే బాగుండు!’ అని చిన్న ఎలుగుబంటి అనుకుంది. అద్భుతం! వాన ఆగిపోయింది!

‘నాకు ఒక మాయా గులకరాయి దొరికింది! నా చేతిలో పట్టుకుని ఏది కోరితే అది జరుగుతుంది!’ అని చిన్న ఎలుగుబంటి అనుకుంది. అమ్మానాన్నలకు ఆ గులకరాయిని చూపించడానికి ఇంటికి వెళుతోంది. కానీ, ఇంటికి వెళ్లే దారిలో ఒక పెద్ద సింహం ఉంది! పిల్ల ఎలుగుబంటి భయంతో వణికిపోయింది. అప్పుడు అది,

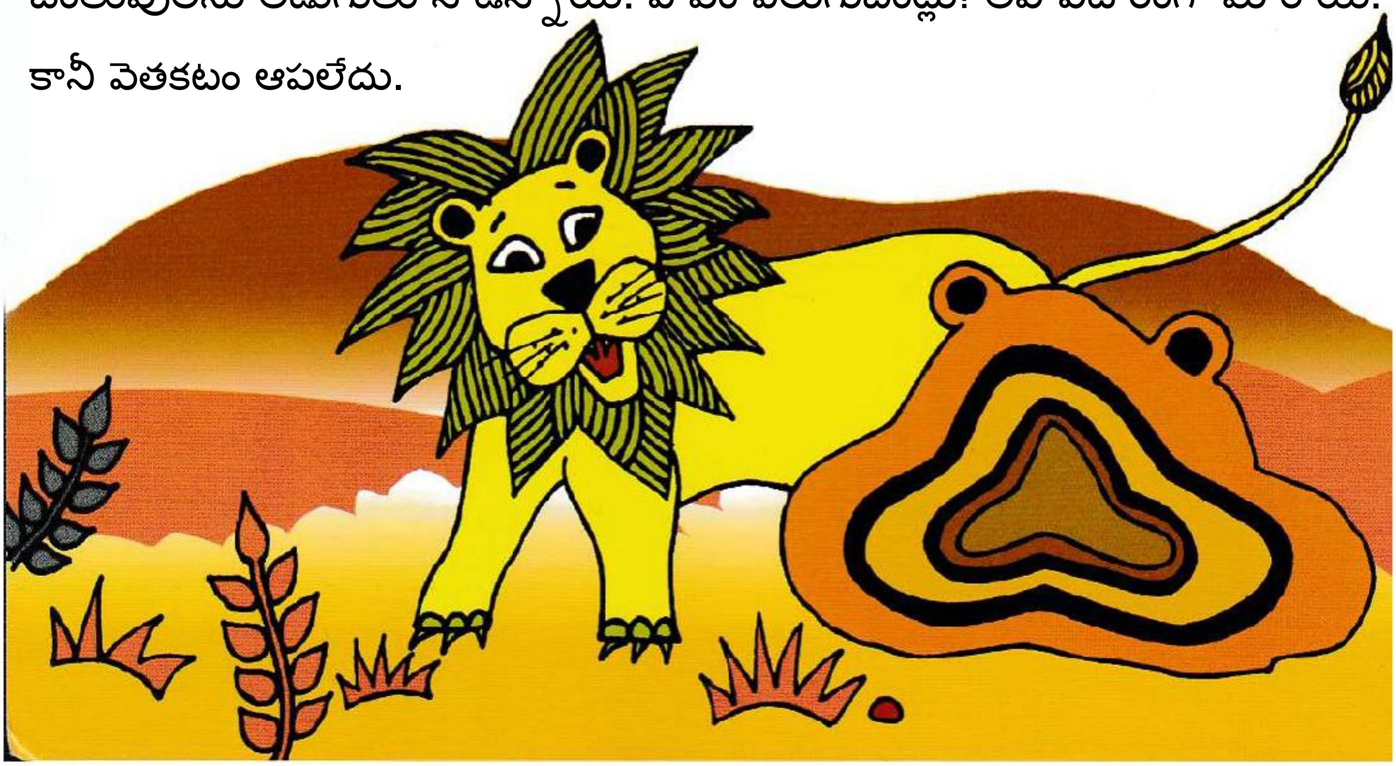

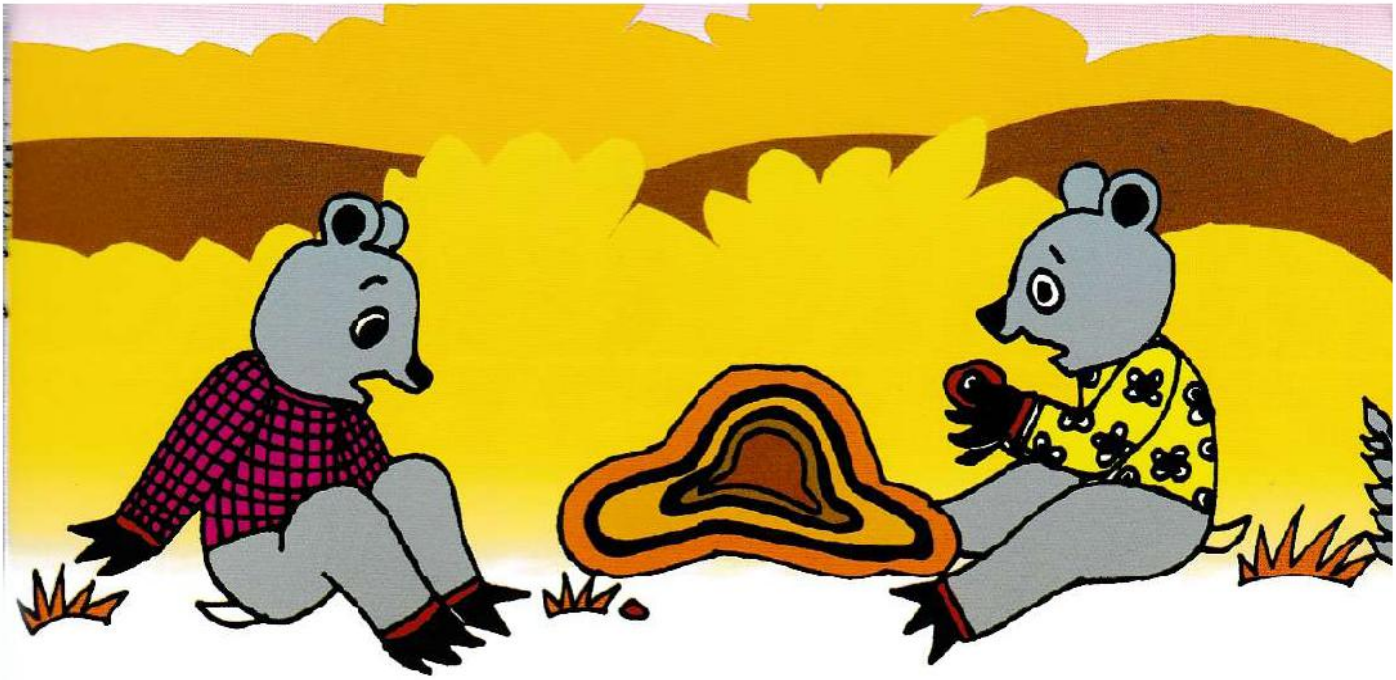
‘సింహం తినడానికి ఇష్టపడని రూపంలోకి మారగలను!’ అని ఆలోచించి, ‘ఒక రాయిగా మారితే బాగుండును!’ అని కోరుకుంది. మరుక్షణం అది ఒక రాయిగా మారిపోయింది. చిన్న ఎలుగుబంటిని ఇప్పుడు సింహం తినలేదు!

కానీ మాయా గులకరాయి పక్కకి పడిపోయింది. ‘అయ్యో, రాయి రూపంలో చిక్కుకుపోయాను!’ అని చిన్న ఎలుగుబంటి బాధపడింది.

ఇంతలో, చిన్న ఎలుగుబంటి తల్లిదండ్రులు ఆందోళన చెందుతున్నాయి. "చీకటి పడుతోంది! మన బిడ్డ ఇంకా తిరిగి రాలేదు," అని తల్లి ఎలుగుబంటి అంది. అడవిలో నడుస్తూ ఇతర జంతువులను, "మా ఎలుగుబంటి పిల్లను చూశారా?" అని అవి అడుగుతున్నాయి, కానీ ఎవరూ చూడలేదు.

ప్రతి రోజూ అవి అలా వెదుకుతూనే ఉన్నాయి. ప్రతి రోజు అవి సమాచారం కోసం అన్ని జంతువులను అడుగుతూనే ఉన్నాయి. పాపం ఎలుగుబంట్లు! అవి విచారంగా మారాయి. కానీ వెతకటం ఆపలేదు.

ఒక మధ్యాహ్నం, నదికి వెళ్లే దారిలో ఉన్న ఒక పెద్ద రాయిపై అవి కూర్చున్నాయి. "కొంచెం విశ్రాంతి తీసుకుని మళ్లీ వెదుకుదాం," అని అవి అనుకున్నాయి. ఆ రాయి వాటి ముద్దుల ఎలుగుబంటి పిల్ల అని వాటికి ఎలా తెలుస్తుంది!

తల్లిదండ్రులను చూసి ఆ పిల్ల ఎలుగుబంటి చాలా సంతోషంగా ఉంది! అది కదలలేదు, మాట్లాడలేదు కాబట్టి ఆ విషయం వాటికి చెప్పలేకపోయింది.

అప్పుడు, తల్లి ఎలుగుబంటి దారిలోని గులకరాళ్లను సేకరించసాగింది. "ఈ గులకరాళ్లను మన పిల్ల చూసి ఉంటే వాటిని ఇంటికి తెచ్చేది!" అని అది అంది.

అప్పుడు తండ్రి ఎలుగుబంటి గులకరాళ్లు సేకరించసాగింది. వాటి హృదయాల నిండా జ్ఞాపకాలతో, కొన్ని అందమైన గులకరాళ్లను సేకరించి రాయి మీద పెట్టాయి. ఆ గులకరాళ్లలో ఒకటి ఆ పిల్ల ఎలుగుబంటి కనుగొన్న మాయా గులకరాయి!

తన బిడ్డ చేసే విధంగా ఆ గులకరాళ్లను తల్లి ఎలుగుబంటి గుండ్రంగా అమర్చింది. రాతిపై ఎండ పడి అది వేడెక్కింది, ఆ వేడిమికి గులకరాళ్లు మెరుస్తున్నాయి.

అద్భుతం! ఆ రాయి ఉన్న చోట ఇప్పుడు తమ ముద్దుల ఎలుగబంటి నిలబడి ఉంది! అంతసేపూ, 'అమ్మా, నాన్నా, ఇది నేనే! ఓహ్, నేను ఎలుగుబంటిని అయితే ఎంత బాగుంటుంది!' అని అనుకుంటూ ఉంది. మాయా గులకరాయి రాయి మీద ఉండటంతో దాని మాయాజాలం పని చేసింది!

ఇప్పుడు చుట్టూ ఆనందం నెలకొంది. బిడ్డను ఎత్తుకుని అమ్మానాన్నలు గట్టిగా కౌగిలించుకున్నాయి. దానిని గాలిలోకి ఎగరేసి, పట్టుకున్నాయి. మూడూ చాలా సేపు ఆడుకుని ఇంటికి బయలుదేరాయి.

విలియం స్టీగ్ రాసిన సిల్వెస్టర్ అండ్ ది మ్యాజిక్ పెబల్ ఆధారంగా

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Telugu K. Suresh
Artist Uma Krishnaswamy

జాలరి, భూతం

77

సముద్ర తీరాన ఉన్న ఒక గ్రామంలో ఒక పేద జాలరి నివసించేవాడు. ప్రతి రోజూ తెల్లవారుజామున అతను సముద్రంలో చాలా దూరం పడవ నడిపేవాడు. అతను ఎప్పుడూ తనకు కావలసినన్ని చేపలను మాత్రమే పట్టుకునేవాడు.

జాలరి యవ్వనంలో ఉన్నప్పుడు రోజుకు మూడుసార్లు మాత్రమే వల వేస్తానని నిర్ణయించుకున్నాడు. అప్పటి నుండి అన్ని సంవత్సరాలలో అతను అలాగే చేస్తున్నాడు.

ఈ రోజు మొదటిసారి బరువైనది ఏదో పడింది. చాలా కష్టపడి దానిని పడవలోకి లాగాడు. అయ్యో! అది అప్పుడే చనిపోయిన జంతు కళేబరం.

నిట్టూర్చి, అతను వలలోంచి దానిని తీసి మళ్లీ నీటిలో పడేశాడు. రెండవసారి కూడా బరువైనది పడటంతో వలను పడవలోకి లాగడానికి చాలా కష్టపడ్డాడు. ఈసారి ఒక పెద్ద మట్టి కుండ ఉంది.

కుండలో బంగారం ఉంటుందా? లేక వెండి నాణాలు ఉంటాయా? అయ్యో! రాళ్లు, బురద, గాజు పెంకులతో అది నిండి ఉంది.

"దేవుడా! ఈ రోజు కనీసం ఒక చేపైనా పడేలా చెయ్యి!" అని కోరుకుంటూ మూడవసారి వల విసిరాడు.

ఈసారి మునుపటి దానికంటే చాలా బరువుగా ఉంది. ఆశ్చర్యం! దానిలో ఒక చిన్న ఇత్తడి పాత్ర మాత్రమే ఉంది. కానీ జాలరి సంతోషించాడు. 'ఈ అందమైన జాడి అమ్మితే ఈ రోజు అన్నానికి సరిపోతుంది!' అని అనుకున్నాడు.

త్వరగా, పడవను ఒడ్డుకు చేర్చాడు. పడవ నుండి బయటకు దూకాడు. తరవాత జాడి తెరిచి, చూశాడు.

అకస్మాత్తుగా జాడి నుండి నల్లటి పొగ మబ్బు లాగా పైకి లేచింది. పొగ నెమ్మదిగా ఆకాశంలోకి లేస్తుండటంతో జాలరి భయంతో వెనక అడుగు వేశాడు. ఆ పొగ భూతం లాంటి ఆకారంలోకి మారడం అతను భయంతో చూశాడు. దాని తల మబ్బులలో ఉంది! కళ్లు వజ్రాల లాగా మెరుస్తున్నాయి! నోరు ఒక పెద్ద గుహ లాగా ఉంది!

జాలరి కాళ్లు, చేతులు వణకసాగాయి. పాపం! అతను విగ్రహంలా నిలబడి చూస్తూ ఉన్నాడు.

"నిన్ను చంపబోతున్నాను!" అని భూతం చెప్పింది.

"నన్నా? నిన్ను జాడి నుండి రక్షించాను. నన్ను ఎందుకు చంపాలని అనుకుంటున్నావు?" జాలరి అడిగాడు.

"ఎందుకో చెప్పి, నిన్ను చంపుతాను!" అని భూతం బదులు ఇచ్చింది. "జాడీని తెరిచిన వ్యక్తికి గొప్ప సంపద బహుమతిగా ఇద్దామని మొదటి వంద సంవత్సరాల పాటు అనుకున్నాను. కానీ ఎవరూ రాలేదు!

"నన్ను కాపాడిన వ్యక్తికి బహుమతులు ఇద్దామని తరవాతి వంద సంవత్సరాలపాటు అనుకున్నాను. కానీ, ఎవరూ రాలేదు.

"అప్పుడు, నన్ను కాపాడిన వ్యక్తికి చావుని మాత్రమే ఇస్తానన్న నిర్ణయానికి వచ్చాను!"

"ఇది న్యాయమా? మంచి పనికి ఇలాంటి శిక్షా?" అని జాలరి అడిగాడు. అతను పరిగెత్తడానికి ప్రయత్నించాడు. కానీ, అతని కాళ్లు అతనికి సహకరించలేదు. అతను భయంతో గడ్డకట్టుకుపోయాడు!

జాలరిపైకి భూతం వస్తోంది. ఎటువంటి అడుగుజాడలు లేకండా పొగలాగా కమ్ముకుంటోంది. ఇంకొక్క క్షణంలో అతనిని చేరుకుంటుంది.

జాలరి తీవ్రంగా ఆలోచించాడు. చివరి క్షణంలో, ఆ భూతం కళ్లల్లోకి సూటిగా చూస్తూ, "ఓ పరాక్రమశాలి! నువ్వు చాలా పెద్దగా ఉన్నావు! నీ తల ఆకాశాన్ని తాకుతోంది, నీ కాలి గోరు కూడా ఈ జాడి కంటే పెద్దది!" అని అన్నాడు.

భూతం గర్వంతో ఉబ్బిపోయింది.

"కానీ ఒక ప్రశ్న నన్ను వేధిస్తోంది. ఇంత కాలం అక్కడే ఉండటం మాట అటుంచి, ఆ జాడీలో అసలు ఎలా పట్టావు?" అని జాలరి అడిగాడు.

వెంటనే, "నీకు చూపిస్తాను," అని భూతం అంది. అది చిన్నగా మారసాగింది. జాడి కంటే చిన్నగా మారి దానిలోకి వెళ్లింది. వెంటనే జాలరి దాని మూత గట్టిగా బిగించాడు.

"కాపాడు! కాపాడు! నన్ను బయటకు తీస్తే నిన్ను ధనవంతుడిని చేస్తాను!" అని భూతం మొరపెట్టుకుంది.

"ఇంకా వెయ్యి సంవత్సరాలు అక్కడే ఉండు!" అని అంటూ ఆ జాడిని తిరిగి సముద్రంలోకి విసిరేశాడు జాలరి. తన ఆకలిని మరచిపోయి, ఇంటికి బయలుదేరాడు. బతికి ఉన్నందుకు సంతోషించాడు!

1001 అరేబియన్ రాత్రులు నుండి ఒక కథ

© Katha Jharna 2008

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

Telugu K. Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy

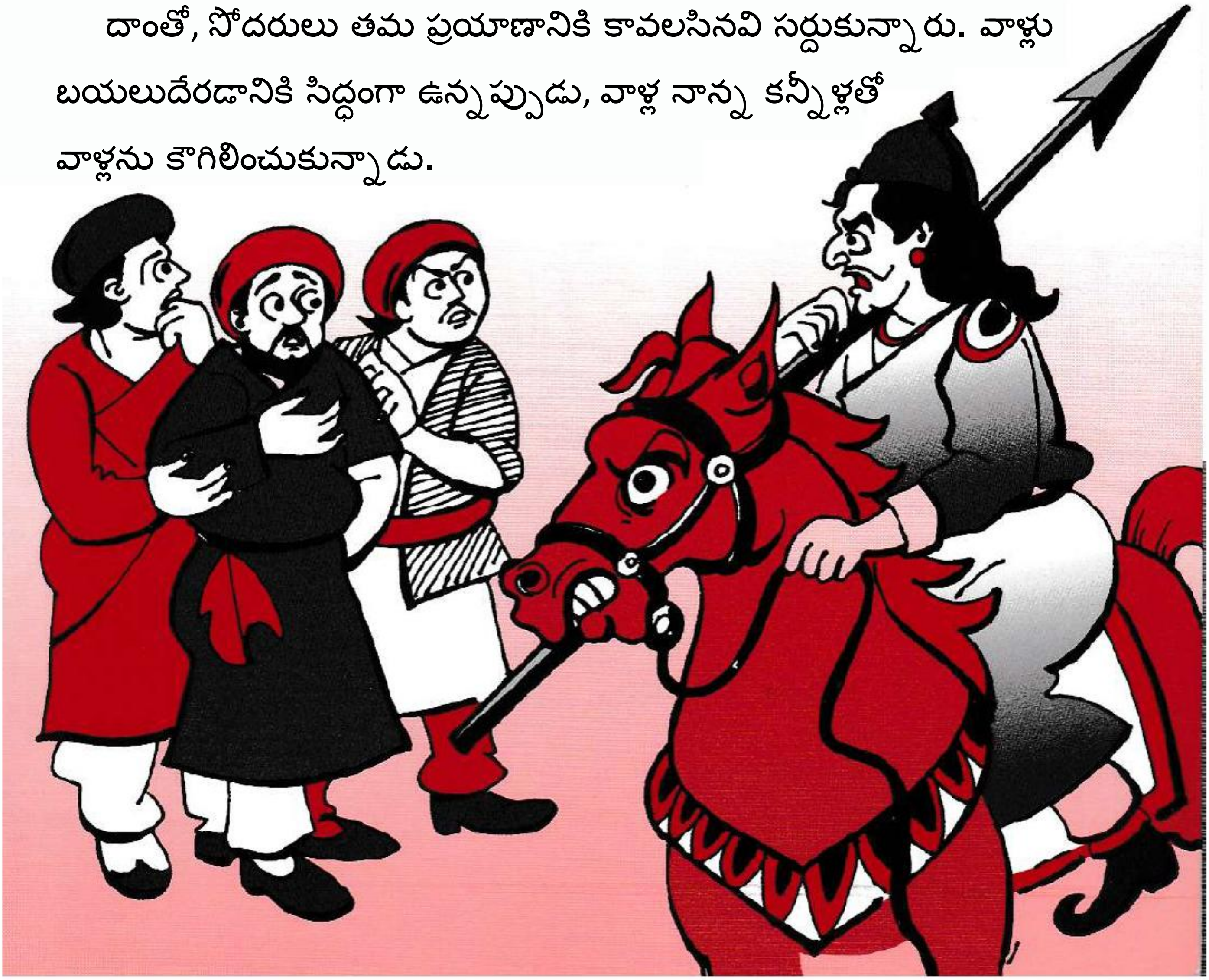
జ్ఞానమే సంపద

ఒకప్పుడు ముగ్గురు అన్నదమ్ములు పాఠశాలలో బాగా చదువుకుని చాలా తెలివైనవాళ్లుగా ఎదిగారు. అయినా, వాళ్ల చదువు ముగిసే సమయానికి, వాళ్లందరూ జ్ఞానం కోసం దాహంతో ఉన్నారు.

వాళ్లు తమ తండ్రితో, "మాకు నక్షత్రాలు, గ్రహాల గురించి తెలుసు. మొక్కలు, జంతువులు ఎలా పెరుగుతాయో తెలుసు. పురాతన కథలను చదివాం. ఇప్పుడు మరింత నేర్చుకోవాలని అనుకుంటున్నాం," అని అన్నారు.

"పిల్లల్లారా! పుస్తకాల నుండి నేర్చుకోగలిగినది నేర్చుకున్నారు. మీరు ప్రపంచాన్ని చూడవలసిన సమయం ఇది!" అని తండ్రి జవాబు ఇచ్చాడు.

దాంతో, సోదరులు తమ ప్రయాణానికి కావలసినవి సర్దుకున్నారు. వాళ్లు బయలుదేరడానికి సిద్ధంగా ఉన్నప్పుడు, వాళ్ల నాన్న కన్నీళ్లతో వాళ్లను కౌగిలించుకున్నాడు.

ప్రయాణానికి కొంత డబ్బు వాళ్లకి ఇచ్చాడు. ప్రతిదీ నిశితంగా గమనించి వాళ్లు చూసిన వాటిని గుర్తుంచుకోవాలని చెప్పాడు. తరవాత వాళ్లని ఆశీర్వదించి పంపించాడు.

ముగ్గురు అన్నదమ్ములు చాలా దూరం ప్రయాణించారు. వాళ్లు చాలా విషయాలు నేర్చుకున్నారు. చాలా సాహసాలు చేశారు!

ఎండిపోయి, దుమ్ముతో కూడిన దారిలో వాళ్లు ఒకసారి ఒక సిపాయిని కలిశారు...

1వ సోదరుడు: అయ్యా! మీరు ఒంటె కోసం చూస్తున్నారా?

2వ సోదరుడు: అది ఎడమ కంటిలో గుడ్డిదా?

3వ సోదరుడు: దానిపై ఒక స్త్రీ వెళుతోందా?

సిపాయి: ఆగండి! మీరు నా ఒంటెను ఎక్కడ చూశారు?

1వ సోదరుడు: మేం దానిని చూడలేదు!

సిపాయి: మరి దాని గురించి మీకు అంతగా ఎలా తెలుసు? అబద్ధాలకోరులు! దొంగలు! రాజు వద్దకు పదండి!

సిపాయి వాళ్లని రాజు న్యాయస్థానానికి తీసుకుని వెళ్లాడు. తన ఒంటెను వాళ్లు దొంగిలించారని రాజుకు అతను చెప్పాడు.

రాజు: యువకుల్లారా! మీరు మా సిపాయి ఒంటెను ఎప్పుడూ చూడలేదని చెబుతున్నారు. అయినప్పటికీ మీకు దాని గురించి అన్నీ తెలుసు. వివరించండి!

ముగ్గురు సోదరులు: రాజా! మేం దొంగలు కాదు! తార్కిక నైపుణ్యం, జ్ఞానం ద్వారా ఒంటె గురించి తెలుసుకున్నాం.

రాజు తోపాటు సభికులు అందరూ నవ్వసాగారు.

రాజు: తార్కిక నైపుణ్యం, జ్ఞానం అంటారా? అదీ చూద్దాం!

అతను తన సేవకులతో ఏదో గుసగుసలాడాడు. వాళ్లు సభ నుండి బయటకు వెళ్లి పెద్ద పెట్టెను తీసుకుని తిరిగి వచ్చారు. దీన్ని వాళ్లు రాజు ముందు ఉంచారు.

రాజు: ఇప్పుడు మీ నైపుణ్యాలను మాకు చూపించండి. పెట్టె లోపల ఏముంది?

1వ సోదరుడు: అది తేలికైనది.

2వ సోదరుడు: అది గుండ్రంగా ఉంది.

3వ సోదరుడు: అది దానిమ్మ!

రాజు పెట్టెను తెరిచాడు.

రాజు: అద్భుతం! ఎలా తెలుసుకున్నారు?

1వ సోదరుడు: పెట్టె పెద్దది అయినప్పటికీ మీ మనుషులు దానిని తేలికగా మోసుకుని వచ్చారు. కాబట్టి, దాంట్లో తేలికైనది ఉండాలని నాకు తెలుసు.

2వ సోదరుడు: పెట్టెలో ఏదో దొర్లటం నేను విన్నాను. కాబట్టి, అది గుండ్రంగా ఉంటుందని నాకు తెలుసు.

3వ సోదరుడు: ఈ సభ బయట దానిమ్మ తోట ఉంది. మీ సేవకులు వెళ్లి, త్వరగా తిరిగి వచ్చారు. కాబట్టి, పెట్టెలో దానిమ్మ ఉందని నేను ఊహించాను.

రాజు: బాగా చెప్పారు! ఇప్పుడు, ఒంటె గురించి చెప్పండి.

1వ సోదరుడు: దారిలో ఒంటె కాలి ముద్రలు చూశాను. కాబట్టి ఒక ఒంటె ఆ దారిలో వెళ్లిందని నాకు తెలుసు.

2వ సోదరుడు: దారికి కుడి వైపున పెరుగుతున్న గడ్డి, పొదలను ఇటీవలే తిన్న ఆనవాళ్లు ఉన్నాయి. కానీ ఎడమ వైపున ఉన్న వాటిని తిన్న గుర్తులు కనిపించలేదు. కాబట్టి ఒంటె ఎడమ కంటిలో గుడ్డిదని నేను ఊహించాను.

3వ సోదరుడు: దారి పక్కన ఒంటె కూర్చుందని నేను గమనించాను. అక్కడ ఒక స్త్రీ చెప్పుల ముద్రలు చూశాను. కాబట్టి దానిపై ఒక స్త్రీ స్వారీ చేస్తోందని ఊహించాను.

సభికులు అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు.

రాజు: యువకుల్లారా, ఇటువంటి జ్ఞానం, నైపుణ్యాలు నేను ఇప్పటివరకు చూడలేదు. మిమ్మల్ని నా సలహాదారులుగా నియమిస్తున్నాను!

ఆసియా జానపద కథ

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

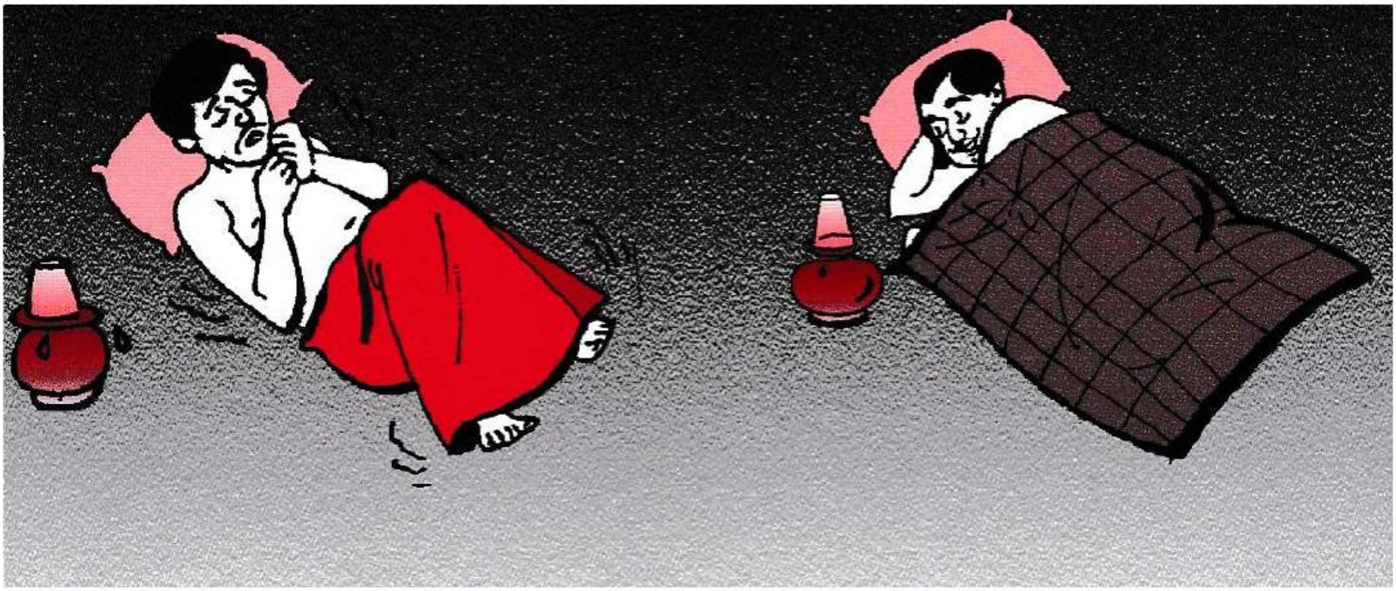
పంచుకోండి, సమంగా పంచుకోండి

ఒకప్పుడు రాము, సోము అనే అన్నాతమ్ముళ్లు ఉన్నారు. వాళ్లు కలిసి శాంతియుతంగా జీవించేవాళ్లు. కానీ ఒక రోజు...

"మన దగ్గర ఉన్న ఆవు, మామిడి చెట్టు, దుప్పటి సమానంగా పంచుకుందాం. సరేనా?" రాముతో అన్నాడు సోము. దానికి రాము ఒప్పుకున్నాడు.

"అయితే, ఆవు ముందు భాగాన్ని నువ్వు తీసుకో, వెనక భాగాన్ని నేను తీసుకుంటాను. మామిడి చెట్టు కింది భాగాన్ని నువ్వు తీసుకో, పైభాగాన్ని నేను తీసుకుంటాను. దుప్పటి విషయానికొస్తే, పగటిపూట నువ్వు దానిని వాడుకో, రాత్రి నేను దానిని వాడుకుంటాను. సరేనా?" అడిగాడు సోము. "అలాగే చేద్దాం," అమాయకంగా అన్నాడు రాము.

అప్పటి నుండి ఆవుకి మేత రాము పెట్టేవాడు. కానీ సోము దాని పాలు పితికి, వాటిని అమ్ముకునేవాడు. మామిడి చెట్టుకు రాము నీళ్లు పోసేవాడు, కానీ సోము పండ్లు కోసుకునేవాడు.

పగటిపూట రాముకు దుప్పటి వల్ల ఎటువంటి ఉపయోగం లేదు. రాత్రి అతను మెలకువగా, వణుకుతూ పడుకునేవాడు. దుప్పటి చుట్టుకుని సోము హాయిగా, వెచ్చగా నిద్రపోయేవాడు.

ఏం జరుగుతోందో ఒక వృద్ధుడు గమనించాడు. రాముని పిలిచి చెవిలో ఏదో గుసగుసలాడాడు. రాము ముఖంలో భావాలు మారిపోయాయి! అతను బిగ్గరగా నవ్వి ఇంటికి పరిగెత్తాడు.

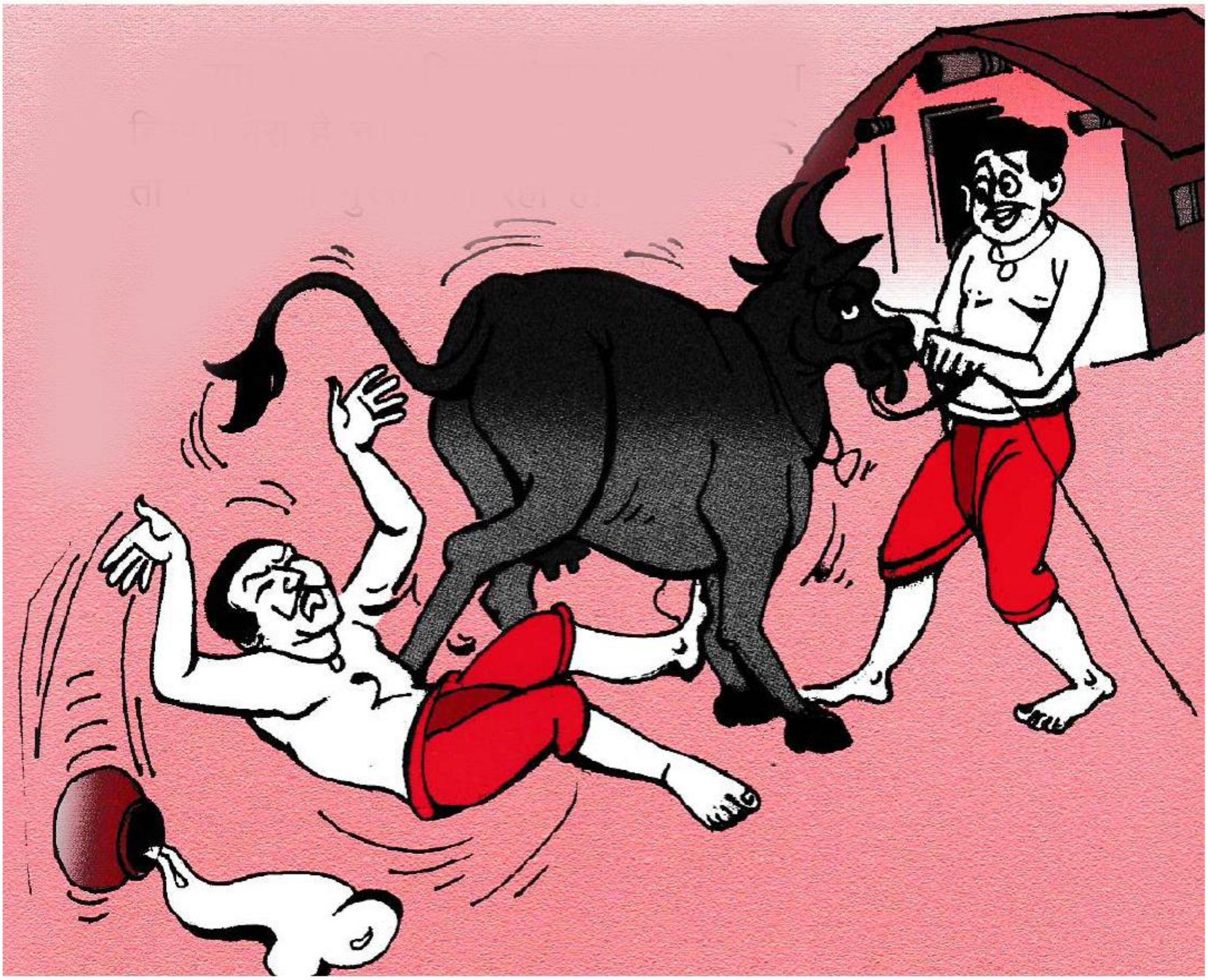
మరుసటి రోజు దుప్పటి మీద రాము నీళ్లు పోశాడు. ఆ రాత్రి దుప్పటి ఇంకా తడిగానే ఉంది. సోము దానిని అస్సలు ఉపయోగించలేకపోయాడు! అతను వణుకుతూ మేల్కొని ఉన్నాడు. మరునాటి ఉదయం, "దుప్పటి మీద నీళ్లు ఎందుకు పోశావు?" రాముని అడిగాడు సోము.

"పగటిపూట దుప్పటి నాది. దానిని ఏమైనా చేస్తాను!" అని రాము అన్నాడు.

సోము ఆవు పాలు పితకడం ప్రారంభించినప్పుడు, రాము దాని తాడును లాగాడు. ఆవు కోపంగా సోముని తన్నటంతో పాలు ఒలికిపోయాయి.

"నీకు ఏమైంది?! పిచ్చి పట్టిందా?" అని అరిచాడు సోము.

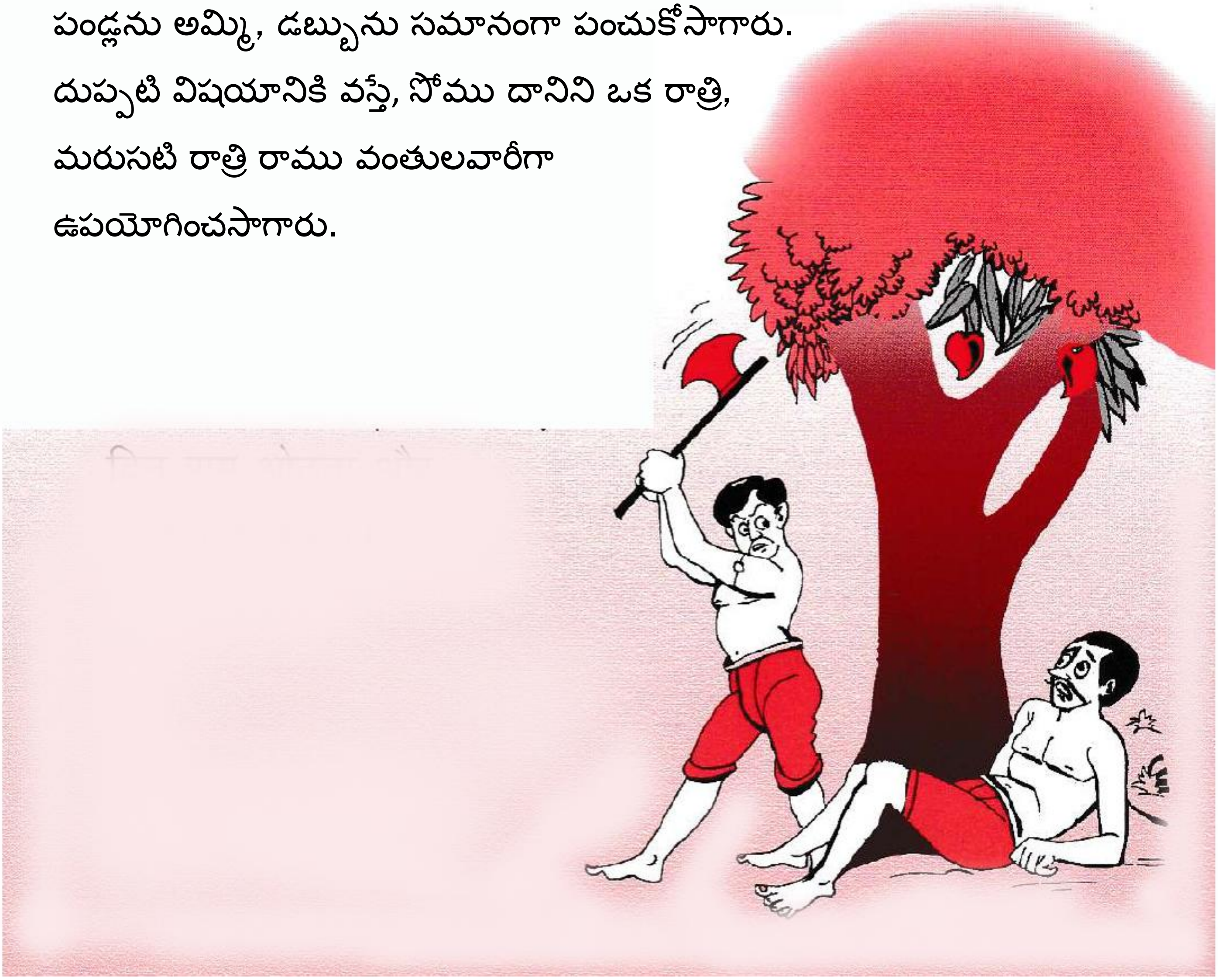
"ఆవు ముందు భాగం నాది. తాడు లాగితే నీకు ఏమైంది?" అని రాము సమాధానం చెప్పాడు.

కోపంతో అలసిపోయి మామిడి చెట్టు నీడలో పడుకున్నాడు సోము. ఒక్కసారిగా, "టక్, టక్!" అని గొడ్డలి చప్పుడు వచ్చింది. అదిరిపడి సోము కళ్లు తెరిచాడు. రాము చెట్టుకు అవతలి వైపు నిలబడి ఉన్నాడు. అతను దానిని నరికివేస్తున్నాడు! "ఏం చేస్తున్నావు?" అని సోము అరిచాడు.

"చెట్టు అడుగు భాగం నా సొంతం. నేను దానిని నరికేస్తున్నాను!" అని రాము అన్నాడు.

తన తమ్ముడిని ఇకపై మోసం చేయలేనని సోముకు అర్థమైంది. ఆ రోజు నుండి వాళ్లిద్దరూ ఆవు పాలు, మామిడి పండ్లను అమ్మి, డబ్బును సమానంగా పంచుకోసాగారు. దుప్పటి విషయానికి వస్తే, సోము దానిని ఒక రాత్రి, మరుసటి రాత్రి రాము వంతులవారీగా ఉపయోగించసాగారు.

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

ఉడత చారలు

రాక్షస ప్రభువు రావణుడు శక్తివంతమైన రాజు. ఒక రోజు అతను రాముడి భార్య సీతను అపహరించి, తన ఎగిరే రథంలో లంకా రాజ్యానికి తీసుకుని వెళ్లాడు.

సీతను రక్షించడానికి రాముడు సముద్రం దాటవలసి ఉంది! సముద్ర తీరంలో తన కోతుల సైన్యంతో అతను నిలబడ్డాడు. దాటలేని సముద్ర నీటిని చూస్తూ, సముద్ర రాజును సహాయం కోసం అడగాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

"సముద్రం గుండా మాకు ఒక మార్గం తెరవండి!" రాముడు వేడుకున్నాడు. కానీ సముద్ర రాజు అతని ప్రార్థనలను పట్టించుకోలేదు. కోపంతో, రాముడు నీటిమీదకి బాణాలు వేశాడు. అన్ని చేపలు, ఇతర సముద్ర జీవులు కలవరపడ్డాయి.

అప్పుడు అలల నుండి సముద్ర రాజు పైకి లేచాడు. "ప్రకృతిలో ఉన్న ప్రతిదానికీ దాని శాశ్వత రూపం, చట్టాలు ఉంటాయి. నేను నా లోతులను, నా అలల కదలికను తగ్గించలేను, ఆపలేను. కాబట్టి, నా మీదుగా ఒక వంతెనను మీ సైన్యం నిర్మించడానికి అనుమతిస్తాను," రాముడితో సముద్రుడు అన్నాడు.

దాంతో వంతెన నిర్మించమని తన సైనికులను రాముడు ఆదేశించాడు. వాళ్లు పెద్ద పెద్ద బండరాళ్లను తీసుకురాసాగారు. వంతెనను తొందరగా పూర్తి చేయడానికి వాళ్లు విశ్రాంతి లేకుండా పనిచేస్తున్నారు.

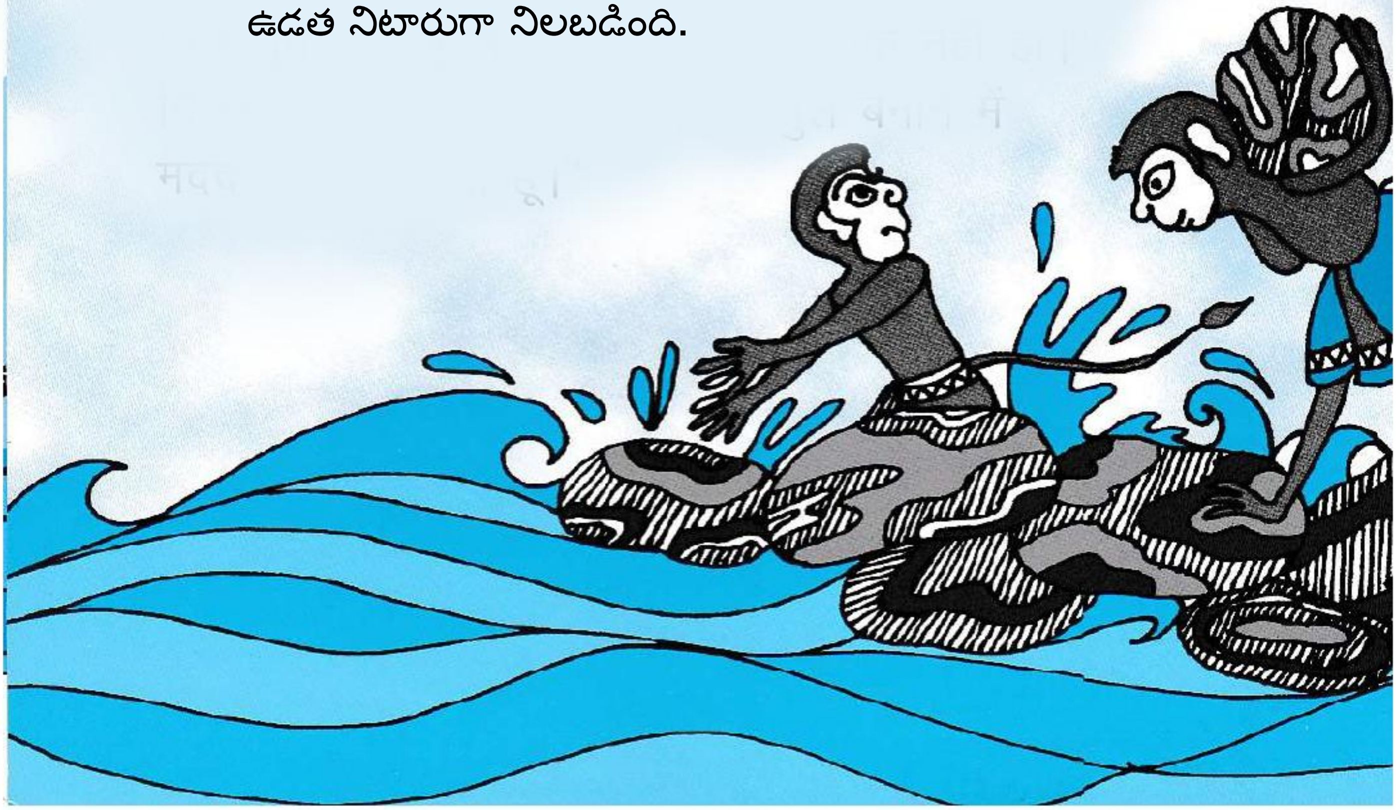
ఇవన్నీ జరుగుతుండగా ఒక ఉడత వంతెన ఉన్న ప్రదేశానికి వచ్చింది. అది తన నోటిలో చాలా గులకరాళ్లను మోసుకుని వెళుతోంది. వాటిని జాగ్రత్తగా బండరాళ్ల మధ్య ఉంచింది. ముందుకు, వెనకకు పరిగెడుతూ, అది వీలైనన్ని గులకరాళ్లను సేకరించి రాళ్ల మధ్య వేస్తోంది.

రాముడు దానిని గమనించి, ‘ఆ చిన్న ఉడత ఏం చేస్తోంది?’ అని ఆశ్చర్యపోయాడు.

కానీ, ఉడతను గమనించిన కోతులు దానిపై అరిచాయి. "ఏయ్, బుడతా! నువ్వు చాలా చిన్నవాడివి, మాతో కలిసి పనిచేయలేనంత బలహీనుడివి. వెళ్లిపో!"

ఉడత నిటారుగా నిలబడింది.

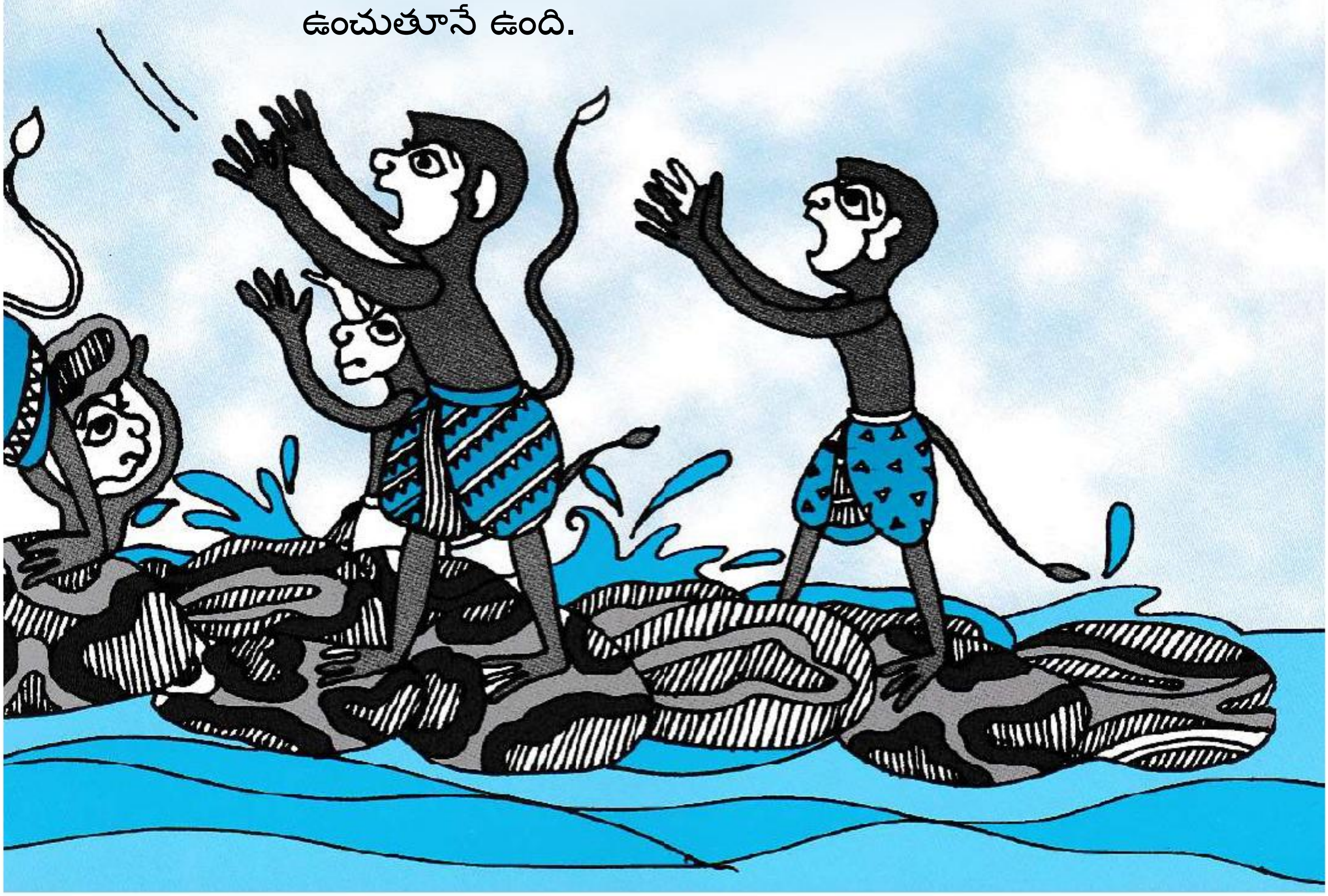

"నేను వంతెనను నిర్మించడంలో సహాయం చేస్తున్నాను," అని ఉడత చెప్పింది.

కోతులు పెద్దగా నవ్వుతూ ఉడతను ఎగతాళి చేశాయి. "ఇంత హాస్యాస్పదమైన విషయం ఎప్పుడైనా విన్నారా?" అవి ఒకదానినొకటి అడిగాయి.

కానీ ఉడత తనను తాను సమర్థించుకుంది. "రాళ్లు నాకు చాలా బరువుగా ఉన్నాయి. నేను మోయగలిగేది గులకరాళ్లే. కాబట్టి అవే తెస్తున్నాను. సీతను రక్షించడంలో నేను కూడా సహాయం చేయాలని అనుకుంటున్నాను."

ఉడతను దారి నుండి తోసేసి కోతులు తమ పనిని తిరిగి ప్రారంభించాయి. కానీ ఉడత గులకరాళ్లను తెచ్చి రాళ్ల మధ్య ఉంచుతూనే ఉంది.

ఇది చూసిన కోతులలో ఒకటి కోపంగా ఉడతను ఎత్తి విసిరివేసింది. ఉడత ఆకాశంలోకి పైకి లేచింది. "రామా!" అని అది అరిచింది. అది తిరిగి భూమిపై పడుతుండగా, రాముడు దానిని పట్టుకున్నాడు. దోసిటిలో ఉన్న దానిని దగ్గరగా చూశాడు.

తరవాత అతను కోతులను తన వద్దకు పిలిచాడు. "మీరు శక్తివంతులు, ఈ ఉడత బలహీనమైనది. కానీ ప్రతి ఒక్కరూ తమ సహజ బలం, నైపుణ్యం ప్రకారం పనిచేస్తారు.

"బలహీనులకు గొప్ప అంకితభావం ఉండవచ్చు. మనకు వారి సహాయం కూడా అవసరం. గుర్తుంచుకోండి, బండరాళ్ల మధ్య ఉంచిన చిన్న గులకరాళ్లు వాస్తవానికి వంతెనను బలపరుస్తాయి."

రాముడు ఉడతను చేతిలో పట్టుకున్నాడు. అతను దాని వీపును ప్రేమగా నిమిరాడు. అతని వేళ్లు దాని వీపు మీద మూడు నల్లటి చారలను మిగిల్చాయి. ఉడతల వీపుపై నేటికీ మనం చూసే చారలు ఇవే అని అంటారు.

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Telugu K. Suresh
Artist Uma Krishnaswamy